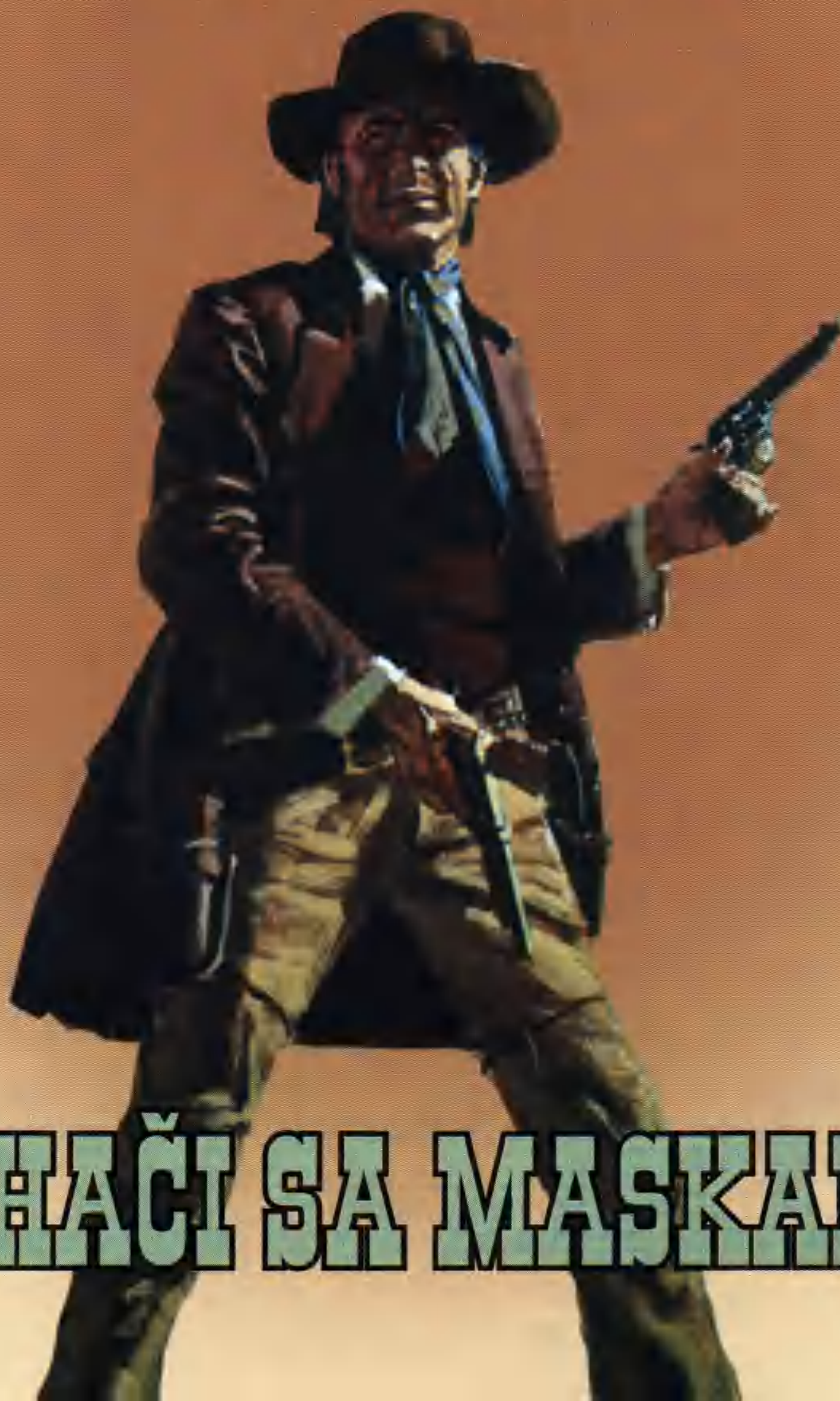


FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 505. CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU



JAHAČI SA MASKAMA

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ DOK HOLIDEJ ★

505

Frenk Larami

JAHAČI SA MASKAMA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 505

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

RIDERS WITH THE MASKS

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 22. VI 2016.

Tržište: 01. VII 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – RIDERS WITH THE MASKS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Plavo obojeni vagoni kompozicije iz Baton Ruža klizili su kroz močvarne predele uranjajući povremeno u nizove niskih brežuljaka poput gusenice koja, tražeći skrovište, neumorno nastavlja svoj put. Oblaci gustog crnog dima promicali su pored pomalo zamašćenih stakala kroz koje je bleštalo sjajno, vrelo sunce i obasjavalo unutrašnjost polupraznih vagona.

U jednom kupeu prve klase sedela je Dženifer Rolings i s vremena na vreme krišom bacala poglede na svog saputnika, jedinog osim nje u celom vagonu. Pritisnuta ličnim problemima, ona je dosta dugo zamišljeno ćutala. No, posle izvesnog vremena poželela je da sa nekim progovori po koju reč i, eventualno, dobije odgovor na pitanja koja su joj se neizbežno nametala. Pramen crne kovrdžave kose skrivao joj je deo lica, ali njene prelepe zelene oči jasno su otkrivale unutrašnji nemir i želju da zapodene razgovor.

Ali, Dok Holidej nije bio raspoložen za tako nešto. Sedeo je zavaljen u uglu, šešira duboko natučenog preko lica. Po njegovom ravnomernom disanju nije se moglo zaključiti da li spava ili pak samo drema.

U svakom slučaju, put je bivao sve monotoniji, zaključila Dženifer. A nadala se da će biti mnogo interesantniji i uzbudljiviji, pogotovo posle svih događaja

na brodu „Misisipi Kvin” i istaknute Holidejeve uloge u hvatanju bandita i odbrani samog broda. Kao lepa žena bila je naviknuta na udvaranja i opsedanja muškaraca, pa je, u trenutku kada ga je ugledala u kupeu, Dženifer pomislila da za to postoji možda neki skriveni, sentimentalni razlog. No, imala je dosta vremena da se uveri kako o tako nečemu nema ni govora.

Sati su prolazili, a dremež čoveka iz Džordžije postao joj je nemoguć! Njegovo ćutanje i ravnodušnost išli su joj na nerve. I kako je samo mogao da spava po tom užasnom vremenu!

Sivkasto-crvenkasti predeli sa gro-
madama udaljenih brda i zatalasanim brežuljcima suve, spečene zemlje promicali su joj ispred očiju kao delovi ružnog sna. Kako se sve to razlikovalo od drveća, reke i boja u Načezu.

Uzdahnula je pomislivši na gradić u kome je živela. Načez joj je sada izgledao nepovratno dalek. Plovidba rekom je završena i sada je, prelazeći Port Alen, odlazila u neku vrstu neizvesnosti. I bez obzira što je nekada tamo živela i što joj se otac još uvek nalazio u Lafejetu, intimno je osećala da je u pitanju neki drugi svet.

U njemu su se ljudi teško mirili sa promenama. Jednostavno, bili su prilično zatvoreni i kao da su želeli da ostanu u godinama od pre četvrt veka...

Istina, ulice su postajale sve uže, kuće sve više, što je značilo da se promene nisu mogle zaustaviti. Ipak, građani Lafejeta pomalo odsečeni od velikih gradova kao što su Bomont, Šrivport ili Nju Orleans, još uvek su se tvrdoglavo držali svojih načela i navika.

Tako je grad bio u pomalo neobičnom položaju; iako je bio raskrsnica mnogih puteva, nije doživeo razvoj kakav je zabeležen u mnogim drugim mestima.

Ipak, najezdu došljaka nisu mogli da spreče ni ratoborni šerif, ni namrgode ni neljubazni starosedeoci. Neosetno, grad se iz srca nizije dizao i širio lagano, poput kaktusovog cveta.

– Gde smo?

Devojka se trže, shvativši da se njen saputnik javio da je živ. Pogledala ga je ispod oka i neprimetno se lecnula. Holidej nije bio ni bunovan ni pospan. Bože, pomislila je, zar može da ima isti izraz lica u svim situacijama? Hladan, nedokučiv i neosetljiv.

– Nisam se nadala da ćete progovoriti – rekla je.

– Ako vam ja smetam – počeo je naglašavajući reči – slobodno mogu...

– Ne smetate! – brzo je rekla. – Samo... putovanje je tako dosadno.

– Slažem se.

– Niste razgovorljivi?

– Nisam rođen za zabavljača. Ako ste se nadali da ćete do Lafejeta imati tako nešto, onda ste se prevarili.

– I vi putujete u Lafejet? – upitala je, namerno želeći da ostane ljubazna.

– I da i ne.

– Kako to? Ovaj voz ide za Lafejet. Hoćete li da kažete da putujete negde dalje?

– Možda... A možda i ne. Sve zavisi kako ću odlučiti.

– Čudno. Ljudi obično znaju gde putuju.

– Verovatno... Mada ja mislim da je u pitanju zabluda. Ljudi samo misle da znaju kuda idu. Bar većina njih.

– A vi?

– Ja idem tamo kuda me uputi sudbina... ili slučajnost, što je u suštini isto.

Ona se na tren podigla kako bi se udobnije namestila u sedištu. Pri tome joj je do nozdrva dopro njegov miris, miris sapuna i finog duvana koji ju je podsetio na gospodu što su, zajedno sa damama, svraćali u krojački salon. Taj interesantni mladi čovek je zaista pravi džentlmen, zaključila je. Iako je bio na putu i u prilično prljavom vozu, on sam je bio besprekorno čist; tamno odelo, blistavobela košulja, šešir besprekorno formiran, kravata „pod konac”. Čak mu je i opasač bio u džentlmenskom stilu, a revolveri u futrolama sjajni sa atraktivnim drškama od slonove kosti...

Dženifer nije mogla, a da mu se iskreno ne divi.

I mada je izbegavala da ga upadljivo posmatra, skoro nije mogla da odvoji pogled od njegovog interesantnog lica. Ali, bežala je od njegovog pogleda koji je bio hladan, gotovo leden. Naime, te privlačne sivoplave oči kao da su bile štit za bilo kakva osećanja koja se niko nije ni usudio da dokuči.

Što se Holideja tiče, on je, oslonjen ramenom o zid kupea, posmatrao zelenilo šuma koje su s niskih brežuljaka silazile u ravnicu kao pipci ogromnog lisnatog polipa.

Nije se znalo šta je gore: otvoriti prozor i izložiti se vetru punom peska i dima, ili ostaviti prozor zatvoren, trpeći žegu, miris ustajalog izlizanog drveta i prašnjavih presvlaka.

Vreme je prolazilo i nešto kasnije, peskoviti pejsaž sasvim je ustupio mesto zelenom pojasu oko grada. U daljini se pojavio i zvonik crkve koji je virio iz krošnji poput ptičijeg kljuna.

– Kros Springs – rekla je Dženifer Rolings kao da odgovara na Holidejevo nemo pitanje. – Polovina puta između Baton Ruža i Lafejeta.

– Stoji li voz duže?

– Desetak minuta.

– Lep gradić – primetio je Dok.

– Jeste. Možda zato što se ne trudi da postane veliki i ne uništava sam sebe kao Lafejet.

– Bili ste ovde?

– Nekada, davno. Kao devojčica sanjala sam baš ovo mesto, sa mirnim ulicama i mnogo drveća. Sada je možda drugačije, ali ja to ne želim da saznam – dodala je uz jedva primetan, gorak osmejak.

U tom trenutku lokomotiva je pisnula i najavila svoj dolazak u stanicu.

Dok je otvorio prozor i pogledao; vetar mu je zamrsio kosu; ali to mu nije smetalo...

Dženifer nije izdržala. Stala je kraj njega i pogledom „pomilovala” drveće, crvene i crne krovove i zvonik kao iz bajke.

– Ovo vam je poslednja prilika – prenuo je iz razmišljanja Holidejev glas.

– Prilika?!

– Da siđete i ostanete srećni.

Sa razumevanjem je klimnula glavom.

– Kada voz krene, povratka neće biti. Znam to, mister. Ipak, moram dalje – dodala je i hitro sela na mesto, nenađano ispunjena neočekivanom strepnjom.

Da je bila upornija, možda bi nagoovorila Donalda da pođe sa njom. I tek sada je, ovako usamljena, pred neizvesnošću koja ju je sve više obuzimala, osetila težinu svog ponašanja i svoje, pomalo brzoplete odluke.

Bilo je zaista čudno kako je kockar pogađao njene misli!

Zaista je u jednom trenutku poželela da siđe sa voza i ostane u Kros Springsu. I to baš na pola puta između Baton Ruža i Lafejeta.

Ali, to bi bilo uzaludno bežanje od obaveza. Dugovala je ocu svoje prisustvo i sada je to morala da uradi. On je godinama bio sam i nikada se nije žalio niti joj bilo šta zamerao.

Sada mu je bila potrebna.

* * *

Uskoro je u njihov kupe otišao čovek sa paketom ispod miške. Obazreo se oko sebe i, ugledavši nekoliko slobodnih mesta, zadovoljno klimnuo glavom. Video je čoveka i crnom kako sedi u uglu i drema, šešira natučenog na oči. Osmotrio je i profil devojke preko puta, pogleda uprtog u neku tačku.

Najpre je hteo da sedne na prvo slobodno mesto, a onda se pokolebao i skoro na prstima, koraknuo je prema devojci i čoveku dok se voz ljuljao ubrzavajući.

S druge strane, Dženifer je čvrsto stisnula oči, ne želeći da gleda kako se udaljavaju vrhovi Kros Springsa. Učinilo joj se bi je fizički zboleo pogled na zelenilo koje iščezava da bi ponovo stigli u sivi pejzaž sa ukusom prašine.

Novopridošli je iskrivio vrat da bi bolje osmotrio devojkju.

Imao je rumene, bradavičave obraze i vrlo retku kosu pod umašćenim cilindrom crne boje; uši male, nos kao u pijanca, modar, okruglast i hrapav. Sitne oči neprekidno su „zverale” u svim pravcima, kao da odnekud očekuju neprijatno iznenađenje.

Nosio je prugasto sivo odelo i veliki srebrni lanac džepnog sata na prsluku. Od svega, najprljavije su mu bile čizme; preko već sasušene kore blata od nekoliko dana, hvatao se sloj najsvežijeg mulja.

Mirisao je na čudnu mešavinu lekova i konja.

Dženifer Rolings je osetila na sebi njegov pogled. Prvo je mislila da ne reaguje, ali kako je čovek sve više izvijao glavu da bi je video, iznenada se okrenula.

Čovek se trgao, zbunjen i uhvaćen na delu. I taman kada je izgledalo da će se povući natrag, lice mu se razvedrilo, a obrve podigle uvis.

– Dženifer?! To si ti...?

Devojka je razmišljala samo nekoliko časaka.

– Vi ste, čika Badri? – upitala je, ali bez mnogo oduševljenja.

Bio je to zaista Badri Gausmen, veterinar iz Lafejeta, ispičutura, gnjavator i beskičmenjak. Takav je bio kada bi popio što se dešavalo vrlo često.

A kada je bio trezan, njegove „zlatne ruke” mogle su da vrata iz mrtvih kra-
vu ili konja.

Čovek se bojažljivo spustio na kraj sedišta, a paket još čvršće stegao.

– Kuda? – upitao je, a onda brzo dodao. – Nećeš valjda.... tamo – pokazao je na zapad.

– Hoću – odvratila je kratko.

Gausmen je treptao i trljao palčeve.

– Ja... pa kako hoćeš... – promrmljao je i pogledao u Holideja. Malo se nagnuo napred i iz njega je prosto „buknuo” zadah viskija.

– A ovaj? – upitao je tiho i pokazao na kockara. – Ko je to? Neko tvoj?

– Nije.

– Nego?

– Putnik... Zašto, čika Badri?

– Nije šerif?

– Ne, nije šerif – rekla je.

– To je zato što su našeg šerifa ubili pa sam mislio...

– Kako? Džef Mensel je mrtav?

Gausmen stavi prst na usta.

– Psst! Nisam ništa rekao! Ništa!

Čovek je bio promenljivog raspoloženja, ali vidljivo uznemiren i zaplašen.

Dženifer nabra obrve.

– Ko je ubio Mensela? – upitala je.

– Ne znam – slegnu on ramenima. – Ja sam doktor za konje i... nisam ničija savest... Ništa ne znam...

– Čega se plašite? – upitala je Džénifer. – Šta se dešava?

Gausmen pogleda u Doka. Pažljivo ga je osmotrio i video ispupčenje od revolvera pod kaputom.

– Bolje da nisi krenula ovamo – kazao je čovek muklim glasom.

– Zašto? Da nije nešto mom ocu...?

– Ne, Bredli je dobro... Ali, to se mene ne tiče! Hoću samo da odem!

– Da odete? Odakle?

– Iz Lafejeta.

– Pa upravo se vraćate u njega!

Gausmenove oči zasjaše.

– Ali, poslednji put! Idem da pripre-
mim sve za selidbu. Niko o tome ne zna,
samo sada ti... Nećeš me izdati?

– Kome?

– Bojeru... Morisu Bojeru. Postao je
veoma opasan... Ti to nisi znala?

– Ne. Je li to sve, čika Badri? A tata?

– Bredli je dobro. Drži se...

– Drži se? Zašto se drži?

Gausmen je ponovo uvukao glavu u
ramena i zatreptao očima.

Devojka ga je uhvatila za ruku i laga-
no ga prodrmala.

– Šta se dešava? – pitala je zabrinu-
to. – Možete li mi reći, čika Badri?

– Ništa ne znam... – mrmljao je on od-
sutnim glasom. – Ništa nisam rekao...
Hoću da odem tamo gde me niko neće
naći... Vodim moju Ketlin, našao sam
posao i sve će biti u redu.

Za to vreme Džordžijanac se uspra-
vio i vratio šešir na zatiljak. Levu nogu
je stavio na ivicu sedišta preko puta i
mašio se za tabakeru.

– Smem li?

Ona je kratko klimnula.

Gausmen se trže i pogleda u kocka-
ra.

– I vi, takođe, idete u Lafejet? – upi-
tao je muklo.

– Zar ne smem?

– Hm... bolje ne. Bojer ne voli stran-
ce... Bar ne takve.

– A kakve voli?

– Neupadljive, bezopasne, kukavice.
Takvi odmah odmah podviju rep i beže
iz grada. U stvari, od kada je šerif Men-
sel ubijen, sve je pošlo naopako. Bojer
nudi svog čoveka za čuvara zakona
u gradu, a mnogima se to ne dopada.
Ništa nisam rekao. Zašto vam uopšte
i govorim?

– Ima nešto što prećutkujete – do-
bacila je Dženifer. – Nešto o mom ocu.
Zašto me je zvao da dođem?

– Zvao je? Zaista, zašto? Nije trebalo
to da učini...

– Zašto? Je li u opasnosti?

– Ja... bolje je da odem. Ovde je su-
više vrelo.

– Ipak ćete ostati – presekao ga je
ledeni kockarev glas. – I to sve dok ne
kažete mladoj dami ono što je intere-
suje.

– Ništa ne znam! – ponovio je Gau-
sman piskutavo. – Ja samo idem po
stvari i moju Ketlin... Nisam rekao ni-
šta! Čujete li me? Mene se to ništa ne
tiče...

Dženifer ga je posmatrala praznim
pogledom. Očigledno se iz njega se
ništa više nije moglo iščupati. Bar ne
pretnjom.

– Pustite ga – kazala je odmahnuvši
rukom.

Veterinar je odmah poskočio i bezgla-
vo izleteo na vrata.

Holidej je odbio dim.

– Svašta je pričao – kazao je. – Da li
je uvek tako luckast?

– Gausmen? Ne... Očigledno je upla-
šen. Ne znam zašto.

– Pričao je zbrkano, ali je sigurno po-
minjao ljude koje i vi poznajete. Ko je
taj Bojer?

– Njega ne poznajem dobro. Uvek je bio nadmen i s visine je posmatrao ostale. Bio je dosta bogat i imao salun mnogo veći nego tatin... Bavi se svačim, trguje, organizuje velike vašare. Nisam na njega obraćala pažnju. Ne shvatam šta se toliko promenilo u Lafejetu?

– Bojite se?

Pomalo iznenađeno ga je pogledala.

– Vi čitate misli? – osmehnula se.

– Nisam plašljiva, ali ubija me neizvesnost...

Holidej se podigao i malo razmaknuo zavesu – sunce se nalazilo visoko nad njima, a senke vagona lomile su se pod točkovima, po šinama i pragovima.

* * *

U Kros Springsu se na voz ukrcao još jedan putnik.

Izgledao je prilično neuredno: nosio je labavo vezanu vratnu maramu, umašćen šešir zgužvanog oboda, kožni kaput i pantalone uvučene u prašnjave čizme. Lice mu je prekrivala riđa, kratka brada, na licu je dominirao kukast nos, a tanka velika usta davala su mu nekako zao izraz. Cigareta mu je dogorevala zalepljena na donju usnu, a ruka bila blizu drške revolvera.

Od Kros Springsa gde se popeo u poslednji kupe, lagano se kretao kroz vagonu prema lokomotivi. Svojim kosim sitnim očima odmeravao je putnike u kupeima, idući lagano, korak po korak. Činilo se da nema nameru da se vraća istim putem tako da je bio veoma oprezan i temeljan.

Kada se našao na platformi, ispljunuo je opušak i rukom posegao za novi pa-

pir i duvankesu. Uprkos vrućini, koža mu je bila suva kao pergament.

Istovremeno, iz susednog vagona izleteo je usplahireni veterinar Badri Gausmen i, okrenut tek zatvorenim vratima kupea, duboko uzdahnio. Zatim je krenuo preko klimavog „mostića”, pazeći da ga neki nesmotreni pokret ne povuče preko ograde. Išao je pognute glave, pažljivo gledajući pred sebe. Podigao je glavu tek kada se našao ispred prašnjavih čizama nekog čoveka.

– Oprostite, ja...

No, čizme se nisu pomakle.

Gausmen se nekako okrenuo pokušavajući da se skloni u desno, ali čovek je zakoračio na tu stranu i ponovo mu preprečio put.

Dok ga je odmeravao krajičkom oka, sićušni veterinar je pokušao da se seti gde je video taj neprijateljski lik. U Lafejetu?

Tačno, sada je znao... Bio je to jedan od Bojerovih momaka, odnosno, jedan od onih iz rodeo grupe koja je trebala da nastupi u gradu za dve nedelje.

Promrmljao je nešto kao izvinjenje, nadajući da će uspeti da umakne tim zlim očima.

– Polako... – „presekao” ga je čovek svojim hrapavim glasom. – Kuda žuriš?

– Ja... ovde je vrućina, pa...

On se upiljio u čovečuljka.

– Hm, znam li te ja odnekud? Da ti nisi onaj „svinjski doktor” iz Lafejeta?

Gausmen klimnu glavom, uzalud pokušavajući da se nasmeši. Pritom je slobodnom rukom pridržavao svoj polucilindar kako ga ne bi odneo vetar.

Voz je tutnjao ravnicom kao razjareni bufalo.

– Ima li nekoga u ovom vagonu? – upitao je čovek pokazujući prema vratima.

– Tamo? Ima...

– Ko?

– Pa, putnici...

– Znam da su putnici, budalo! – prasn timer ovaj, uhvativši sićušnog veterinara za revere. – Ali, poznaješ li ih?

– Ja? Oh, šta vi hoćete od mene?

Čovek ga besno odgurnu.

– Umukni! Vidi samo kako si se savio! I šta si to stegao pod miškom? To u paketu?

– To... to su moji instrumenti – odvratio je Gausmen. – Za posao. Sa stokom i ostalo... da operišem ako treba...

– Ti? – iscerio se momak. – Ti možeš samo flašu da držiš, pijanduro matora! Znam ja tebe, ne izbijaš iz saluna! – dobacio je i iznenada zgrabio njegov paket.

Gausmen se očajnički bacio za njim, ali ga je dočeka o žestok udarac kolena u stomak. Iznenaden, jeknuo je i savio se skoro do poda.

– Baciću ti ovo ako ne budeš dobar... – rugao se čovek dižući paket uvis.

– Ne! – zavapio je Gausmen. – To me košta čitavo bogatstvo... Ne radite to, molim vas! Učiniću sve što kažete!

– Onda odgovaraj! Poznaješ li Rolingsovu ćerku? – upitao je lupež.

– Da... poznajem je.

– Je li u ovom vozu?

Gausmen je oklevao sa odgovorom. Sada je znao da pojava ovog čoveka nema nikakve veze sa njim, nego sa Dženifer!

– Čuo si me? – povikao je momak i preteći nagnuo paketić preko ograde.

– Čuo sam. Ali, ne razumem...

– Razumeš ti dobro, matori! Prvo ću ti ovo baciti, a onda i tebe za njim ako...

– Ne! Samo to ne! – drhtao je Gausmen.

– Onda govori!

– Tu je... tu je devojka...

– U tom vagonu? U kupeu iz kog si izišao?

– J... jeste..

– Sama?

– Nije sama...

– Koliko ih je unutra?

– Samo jedan čovek.

Nasilnik je žmirnuo i posmatrao ga žmirkajući očima. Sve u svemu, izgledalo je da ne laže. A nije ni imao razloga.

– To je već bolje. Nadam se da me nisi lagao, jer teško tebi ako je tako nešto u pitanju! Ostaviću te u ovoj pustari da glodeš kosti sa kojotima!

Gausmen se setio svih proteklih događaja u Lafejetu, pritisaka na krčmaru i... Naježio se pri pomisli da žele nešto da naude devojci! S druge strane, njegove nade da će se neko pojaviti i spasti ga muka polako su nestajale...

– A taj sa njom, – prenuo ga je glas – kakav je? Poznaješ li ga?

– Ne, nikada ga nisam video.

– Nije iz Lafejeta?

– Ne, stranac je!

– Da nije njen momak? Ili muž?

– Ne znam...

– Priseti se!

– Kunem se da ne znam – zaječao je Gausmen, proklinjući dan kada je seo

u voz i sreo Dženifer. – Drema u uglu i progovorio je samo nekoliko reči. Nisu zajedno, ne sede jedno pored drugog...

– Tako znači? Da li je star? Mlad? Naoružan?

– Mlad je... Mislim, mlađi. Nosi revolvere...

– Baš ti hvala – iskezio se lupež i drškom revolvera ga tresnuo po glavi; neko vreme je razmišljao, a onda mu paketić bacio pod noge. Zatim ga je hladnokrvno prekoračio i metalnim stepenicama se popeo na krov vagona.

Pod rukama je osetio usijano drvo i ljutito opsovao.

Bilo je negde oko podneva tako da nije morao da brine da će neko iz kupea primetiti njegovu senku sa krova. Pogledao je oko sebe i uzdahnuo: pruga se, kao dve beskrajne strele sa oštrim vrhovima, zabadala u venac šuma i izmaglice od vrućine.

* * *

Poluprazan kupe ispunjavao je miris finog duvana koji se koncentrisao iznad kockarevog šešira, a onda se širio okolo spajajući se sa bleštavim sunčevim zracima.

Pre zaustavljanja u Opelusu voz je morao da savlada dugačak most iznad močvara Baju Teša. I zaista uzvišenje pre mosta bilo je nekako hrapavo i uvek izloženo suncu i vetrovima; samo pesak i kamenje bez ijedne travčice ili listića.

Dženifer Rolings je ćutke stajala kraj prozora. Bela košulja sa riševima bila joj je zategnuta na prsima, oblikujući njenu figuru još primamljivijim linijama. Iako se trudila da to ne ističe, ipak

nije mogla da sakrije taj „bogati” dar prirode.

Što se tiče Holideja, tu i tamo su progovorili po koju reč, ali to je bilo sve. Još uvek nije imala snage da se sretne sa pogledom tih hladnih sivoplavih očiju, sa čudnom „kombinacijom” vatre i leda u isto vreme. I što je najčudnije, on taj pogled nije koristio kao oružje, odnosno, da bi nekoga očarao. Ta čudesna vatra je jednostavno tinjala u njemu i on bi je ponekad samo nesvesno aktivirao.

I ništa više...

Dženifer uzdahnu. Više nije mogla da ćuti.

– Ne volite da pričate o sebi? – upitala je prekidajući duže ćutanje.

– Ne. U mom životu nema ničeg interesantnog – odvrati Dok mirno:

– Ne verujem vam! O vama se ispredaju priče i legende.

– Dobro ste rekli: ispredaju!

– Hoćete da kažete...?

– Sve su to čiste besmislice, mis Rolings! Sve što se o meni priča potpuno je bezvredno. Tačno je da takve priče golicaju radoznalost ljudi, ali garantujem da u njima nema ničeg vrednog pomena. U stvari, u mom životu nema prave prošlosti, nema sadašnjosti i nema budućnosti. Sve više mi se čini da je to što se zbiva samo niz slučajnosti koje se jezikom običnog čoveka zovu „slepa sudbina”. Da, tako je – kazao je podigavši ruku kada je ona zaustila da se usprotivi. – I što je najznačajnije, meni je sasvim svejedno što je tako.

– Ne verujem da vam je svejedno – odvrati devojka odlučno. – Da je tako, ne biste rizikovali svoj život kako bi po-

mogli drugima. Na primer, meni... – dodala je je dok su joj oči nežno zasjale.

I Dok je zapazio taj sjaj.

– Svejedno mi je šta mislite jer ne poznajete stvarni život.

Ona prkosno zabaci glavu.

– Karte, saluni, revolver i sedlo, to je žig utisnut u vašu sudbinu.

– Dobro rečeno.

– Ali, nije sve tako beznadežno. Gorčina kojom ste se okružili nije ono što vam pripada. Vi ste drugačiji.

On odmahnu rukom.

– Ostavite to, molim vas... Uostalom, želite li da promenim kupe?

– Ne, ali...

– Onda pričajte o nečem drugom. Ili hoćete da prekinemo priču?

Dženifer oseti kako crveni,

– Ah, niste baš uvek kavaljer! – odvratila je sa prekorom.

– Izgleda, a mnogi tako misle.

– Ipak... ne verujem da ste u stvarnosti tako opaki.

– Recimo da.... hoću da budem miran...

– I uspevate u tome – dobacila je sa nijansom gorčine.

Vrata su se otvorila i kroz njih je prošao čovek zamašćenog šešira i kukastog nosa. Iznad kratke riđe brade svetlucale su malene sitne oči.

Ušavši u kupe, zagledao je prazne uglove, a zatim ga okrznuo pogledom i produžio dalje.

– Poznajete li ga? – upitao je kockar.

– Njega? Ne, ali...

– Gledao vas je tako upadljivo, bolje reći čudno...

– Trenutak! – dobaci Dok i uhvati je za mišicu. – Sklonite se u stranu...

Ona je rezignirano slegla ramenima, pokupila krajeve svoje duge žute suknje i sela pored prozora.

Holidej se uputio prema izlaznim vratima kroz koja je malopre pošao neobični putnik.

Kada je stupio na platformu, zapljusnuo ga je pomamni klepet točkova koji su dobijali ubrzanje posle uzvišenja. Na podu, pored stepenica, ugledao je polucilindar. Znao je da je pripadao veterinaru sa kojim su nešto ranije razgovarali i odmah shvatio da nešto nije u redu.

Zato se naglo vratio u kupe, pritvorio vrata i stao iza stuba prtljažnika. Prošlo je samo nekoliko sekundi i on ugleda onog sa kukastim nosom kako proviruje kroz vrata; prvo lice, a onda i sama cev „kolta”...

Dok je strpljivo čekao. „Kolt” u ruci još uvek nije bio dokaz da se priprema neko zlo. Najzad, momak je ušao, zadovoljno pogledao devojčino teme kraj prozora i na vrhovima prstiju se prikrao sedištu.

Lagano je odvezao vratnu maramu, nekoliko puta je obmotao oko leve šake ostavivši jedan kraj da visi...

U međuvremenu, Dženifer je osetila nečije prisustvo i hitro se okrenula.

– Šta... šta hoćete? – upitala je glasom u kome de nije prepoznavao strah.

– Vi ste Rolingsova ćerka? – upitao je mladić kezeći se podrugljivo.

– Da. Zašto?

– Neko vas traži...

– Ko?

– Napolju je. Neko ko... ima vesti o vašem ocu...

– Zašto ne uđe ovamo? – sumnjičavo je zapitala.

– Izadite ako vam je stalo do oca! – prasnu momak nestrpljivo. – Zar hoćete da vas odvučem?

Devojka se pribi leđima uz prozor.

– Ne verujem vam – procedila je tiho.
– Uostalom, ko ste vi uopšte?
– Polazi! – dreknuo je.

Prvo je dobio žestok šamar da je kupe zazvonio. To ga je ošamutilo i zabezeknulo samo dotle dok nije sasvim pobesneo. Onda ju je zgrabio, pritisnuo joj šakom usta i povukao je ka vratima.

Bilo je očigledno da je želeo da je baci iz voza!

No, Dženifer nije bila žena koja se tek tako predaje. I u toj prilici iskoristila je jedan trenutak i dobro ujela lupeža za dlan.

– Kučko! – ciknuo lupež ljutito. – Potpuno mi je svejedno da li ćeš crći od metka ili pod točkovima...! – povikao je, istrgao kolt i uperio joj ga u glavu.

No, pre nego što je povukao obarač, bio je svestan nečijeg prisustva. Skrenuo je pogled sa devojke i ugledao čoveka obučenog u tamno odelo.

Bili su to prelomni trenuci: ili će prvo pucati u devojčinu glavu ili se razračunati sa strancem ledenih očiju...

Naravno, Holidej nije želeo da čeka niti da pogađa. Opalio je đavolski precizno, kuršum je prohujao pored devojčine glave i pogodio čoveka u rame. On je jauknuo i ispustio oružje.

Udar zrna bio je tako žestok da ga je odbacio do same ivice vrata. Stara i poluodškrinuta, ona nisu mogla da izdrže udar tela koje je jednostavno proletelo kroz njih.

Nekoliko trenutaka kasnije, kockar i devojka začuše novi krik. Dve tri sekunde i... Holidej je kroz prozor spazio kako se niz strminu kotrlja nečije telo poput krupne lutke.

Pisak lokomotive zaglušio je vapaj i voz je mirno nastavljao dalje.

Dok je pomogao Dženifer da ustane i namestio je na sedište.

– Dobro mi je – prošaputala je tiho. – I... hvala vam što se toliko trudite – dodala je uzimajući maramicu. – A ovaj? Ubili ste ga?

– Ne. Sam je skočio iz voza.

Utom se začula lupa na ulaznim vratima. Holidej se munjevito okrenuo i izvukao „kolt“, a niklovana cev blesnula je pred zbunjenim kondukterom.

Bio je to postariji čovek, prosed, mršavog lica, velikih ušiju, sa naočarima sa okvirom od pozlate.

– Da li je... je li neko ovde pucao? – zapitao je osvrćući se. – Šta se desilo?

Iskusni Holidej u magnovenju shvati kako će biti najbolje da se malopredašnji događaj uopšte ne spominje. I zato je, pre nego što je prebledela i uplašena devojka uspela bilo šta da kaže, odvratio što je mirnije mogao – Ništa, gospodine! Nisam zapazio ništa neobično, niti sam čuo pucanj!

Kondukter se namršti.

– Mister, ta nemojte, molim vas! Ja sam dobro čuo pucanj i znam da se nešto desilo. Zato... moraću da obavestim šerifa u Opelusu. A pre toga ću pozvati našeg službenika – promrmeljao je starac i okrenuo se prema vratima.

Kada se posle desetak minuta vratilo se omalenim, snažnim, debeljuškastim čovekom u flanelskom odelu, devojka i

kockar su mirno sedeli na svojim mestima. Holidej je pušio cigaru jakog mirisa, a Dženifer je doterivala kosu držeći ogledalce pred sobom.

Detektiv je zagladio brkove, pozdravio Dženifer skidanjem šešira i obratio se Doku.

– Oprostite, ali konduktter tvrdi da je čuo pucanj iz ovog kupea. Da li je tako nešto tačno?

– Naravno da nije – hladnokrvno je odvratio Holidej.

– Ali, on kaže da vozu nedostaje jedan putnik!

– Moguće, ali to se nas ne tiče. Uostalom, pre bih rekao da se stari prevario.

Službenik klimnu glavom osmehujući se.

– To sam i mislio – kazao je tiho i glavom pokazao prema starom. – Oh, on je već zašao u godine, zar ne? Osim toga, putovanja znaju prilično da se oduže, pa... mora da izmisli nešto kako bi bilo uzbudljivije!

– Shvatam – dobaci čovek klimnuvši glavom i još jednom sa divljenjem pogledavši u Dženifer.

– Oprostite na smetnji, gospođice. I priyatna vožnja!

Čovek izađe i oni ostadoše sami.

– Zaista mi nije jasno – počeo Dženifer zamišljeno. – Taj čovek je hteo da me ubije, a ja čak ni ne naslućujem šta bi mogao biti razlog. Prvi put u životu ga vidim, časna reč! A još manje mi je jasno zbog čega ste vi sve prećutali i prikrili ceo događaj?

Dok otpuhnu dim.

– Ne znam zbog čega vas je napao, ali slutim da bi to moglo da ima veze sa vašim ocem. Hm... možda neko ne želi da

stignete u Lafejet? U tom slučaju najbolje je da niko ne sazna za ovaj incident.

Začudoeno ga je pogledala. Veza sa ocem... Jeste, ta pomisao bila je sakrivena negde u njoj kao preplašena ptica. A sada, sada je odjednom prhnula zlokobno se lomatajući krilima. Sada je bilo jasno da je situacija sa ocem veoma ozbiljna.

– Da onaj bandit nije ispao... – javio se Dok koji joj je ponovo čitao misli – mogli bismo nešto da iščupamo. A ovako... uzdajte se u sreću, mis Rolings.

– Čini se da će mi biti potrebna – uzdahnula je.

– Možda je najbolje da se prvim vozom vratite kući?

– Nikada! – odvratila je podigavši glavu. – Ja nisam kukavica.

Bilo je očigledno da nije glumila. Nije znala šta je čeka, ali je i pored svega nastavljala dalje. To je značilo da se ne plaši i da je iskrena. Uostalom, Dženifer Rolings je bila odlučna i ponosna devojka puna prkosa.

Što se tiče Holideja, on je kao i svaki iskusni avanturista pretpostavljao da se izbacivanjem ovog napadača nije rešio problem vezan za devojku, niti je obezbeđen miran put do Lafejeta. Ako je neko bio spreman da je likvidira na bilo koji način, taj neće propustiti priliku da proveru situaciju već na sledećoj stanici.

Ali, sada nije želeo da je uznemirava. Izgleda da napadači neće tek tako odustatu, zaključio je posmatrajući je ispod oka.

Čutala je i nešto tražila u svojoj torbici; zatim je odahnula sa olakšanjem i izvukla napolje maleni damski pištolj.

– Izgleda da ću ubuduće morati da nosim ovo umesto ruža – dobacila je uz kratak osmeh, shvatajući da su opasnosti tek počele.

On klimnu glavom.

– Moraćete brzo da potežete.

– Verovatno. Samo... nikada nisam pucala...

– Čovek se navikne na svašta.

– To je tačno – odvratila je vraćajući „deringer” u torbicu. – Hm, znate kako je kod mene: ako je opasnost u pitanju nikada se ne povlačim, već dobijam želju da „grizem”. Tako i sada... Hoću što pre da stignem u Lafejet i pogledam sudbini u oči! Jedva čekam da vidim o čemu se radi!

– Pazite, sudbina obično krije mnoge opasnosti, mis Rolings. To se najčešće shvati onda kada bude prekasno.

– Stalo vam je da me zaplašite?

– Ne, nego da vas učinim opreznom... ako hoćete. Uostalom, ja imam svoj put, a vi svoj.

Njihov razgovor prekinuo je pisak lokomotive.

Devojka je naslonila čelo na zaprljano staklo prozora; izgledala je umorna i prilično razdražena. Osetila je strahovito nespokojstvo shvativši da će uskoro ostati bez pomoći ovog neobičnog čoveka, pomoći koju je i dalje toliko priželjkivala.

A šta će se onda dogoditi?

Na to nije smela ni da pomisli.

* * *

Opelus, tačno u podne.

Opelus je najgušće naseljeni grad u Luizijani. Osnovan je još početkom osamnaestog veka, i jedan je od tri najsta-

rija grada u Louisijani. Postao je glavna trgovinska postaja između Nju Orleansa i Nekitoša, Šrivporta, kao i velika poštanska stanica Vels Farga.

Ispred kantine niskog krova koja je ujedno bila i železnička čekaonica, salun, ali i telegrafski odeljak, nalazila su se dva drvena stola. Za jednim su sedeli Skot Brauni i Kolm Šerman.

Obojica su ispili po veliki vrč piva i sada lenjo žmirkali na suncu...

Bila je tišina i činilo se da osim ove dvojice, nema nikoga u blizini.

A onda je iz ustajalog hlada „kantine” izašao čovek sa prljavom keceljom i spustio na sto još dva piva.

– Dolar – kazao je i pružio dlan, nestrpljiv da što pre pobegne sa žege.

Skot Brauni je podigao glavu i žmirnuo.

– Kada popijemo – odbrusio je. – Nećemo pobeći.

– Tako mnogi kažu pa ih ne nađem...

Ogromni Šerman se pridiže.

– Gubi se ili ću ti tu šaku ispuniti olovom umesto novcem! – povikao je.

Čovek uplašeno trže šaku kao da je poverovao da će se izrečena pretnja ostvariti svakog trenutka. Jer, oba čoveka za stolom nisu izgledala nimalo miroljubivo.

Prvi, Brauni, bio je neodređenih godina, duge kose i koščatog lica, izraženih jagodica i kratke, čekinjaste brade. Uz to je bio visok, žilav, dugih i snažnih ruku.

Njegov prijatelj Šerman bio je iste visine, ali mnogo širi i snažniji, grubog lica i isturene donje vilice. Preko zgloba leve šake nosio je kožni „štitnik” sa

specijalno ušivenom koricom za „bovi” nož.

Obojica su nosila „koltove” na desnoj strani.

Brauni je izvadio džepni sat i šmrknuo kroz nos.

– Hoće li skoro? – upitao je Šerman.

Njegov prijatelj je pritisnuo poklopac i vratio časovnik u džep.

– Ja verujem da je stigao tek kada ga čujem – odvratio je lenjo. – A za sada ne čujem ništa.

– Nadam se da će Čed uspeti – nadovezao se Šerman, pljesnuvši šakom po kolenu. – Proklete muve! – zarežao je ljutito. – Misle da sam konj, šta li?

– Pa, mirišeš slično – dobacio je Brauni, srknuo pivo, a onda ga uz grimasu ispljunuo. – Pseto! – uzviknuo je besno.

– Za ovu ustajalu vodurinu traži dolar!

– Niko te ne tera da ga piješ! Nego, znaš šta me zanima?

– Ne znam.

– Ako Čed ne uspe da se otarasi devojke... kako ćemo mi da nastupimo?

– Još ne znam. A zašto misliš da Čed neće uspeti?

– Tako mi je palo na pamet...

– Kad god ti je neka glupost pala na pamet, ona se na žalost i obistinila – podsetio ga Brauni. – U svakom slučaju, čekajmo voz.

Zaćutali su.

Brauni je desnom mamuzom pravio šare po prašini dok se njegov drugar besno branio od muva.

Onda je zavládala tišina i činilo se da su obojica zadremali. Posle desetak minuta Šerman se prenu i munu Braunija u rebra.

– Šta je...?

U daljini se video stub dima koji je vijugao kroz kržljavo žbunje žalfije.

– Dolazi – rekao je Šerman sa olakšanjem i mahinalno dotakao dršku revolvera. Nije umeo da objasni, ali je verovao da neće ugledati Čeda. Nije znao zašto... U stvari, to bi bilo suviše lepo za njih dvojicu: da ga samo sačekaju i zajedno produže put za Lafejt.

Međutim, i u tom slučaju nestanak jedne žene bio bi primećen i... ko zna šta bi se sve dogodilo. Znači, Čed je morao biti vraški lukav. A šta ako nije?

Lokomotiva je izbila iz krivine, lomeći trbušastim prsima vreli vazduh, prekidajući let čitavog jata poljskih ptica. Još nekoliko trenutaka i... kompozicija se zaustavila pred kantinom poput stare, dobre kočije sa zapregom. Neki rančer je ušao u prvi kupe, a iz trećeg je izašao samo Krider, sedokosi kondukter.

I to je bilo sve.

Niko više.

– Nema ga... – procedio je Brauni.

Lokomotiva je ponovo pustila paru i lagano krenula nazad, prema vodotoranju.

Brauni i Šerman se zgledaše. Nešto nije bilo u redu...

– Trebao bi već da siđe – dobaci Šerman vrteći se u stolici.

– Neće taj ni sići – odvrati Brauni koji kao da je „čitao” Šermanove slutnje.

– Kako znaš?

– Ne znam ni sam, ali malopre sam shvatio... Čim ga nema... – promrmljao je i podigao vrč sa pivom.

Vlasnik kantine dočeka konduktera. Stari je veoma žedan, pomislio je, čim je rastojanje od vagona dovde skoro pretrčao. No, umesto da zatraži neko

piće, Krider se klonulo sručio na prvu stolicu.

– Prokletstvo! – uzdahnio je. – Niko mi ne veruje, a ja znam da sam u pravu.

– A u čemu to? – upitao je krčmar ravnodušno.

– Ubistvu! Znam da se u vozu desilo ubistvo, a oni misle da sam lud!

– Ko je ubijen? – prenu se Brauni. – Devojka?

Konduktar se okrenuo i oštro ga odmerio.

– Devojka? A zašto devojka? – upitao je podozrivo.

Onda Šerman shvati da treba da se umeša.

– Daj čoveku najhladnije piće koje imaš! – dobacio je krčmaru pljesnuvši rukama. – Vidiš da jedva diše!

Starac skinu svoj železnički kačket i rukavom obriše znoj sa čela.

– Šta se desilo? – dobacio je Brauni, kucnuvši se s njim uz najljubazniji smešak. – Ko je ubijen, dobri čoveče? I ko to može da vam ne veruje? Pa, mogli biste svima da budete otac!

Čovek živnu.

– Tako je, sasvim ste u pravu, mister! Zamislite, lepo čujem pucanj, uletim u kupe, a tamo samo čovek i devojka.

– Devojka? Šta... šta su vam rekli?

– Neku glupost kao... niko nije pucao i ništa se nije desilo. Samo, ja dobro znam da u vozu nedostaje jedan putnik. Sigurno su ga ubili i bacili iz voza.

Brauni i Šerman izmenjaše poglede. Bilo je očigledno da se radilo o Čedu.

Znači, nije uspeo!

– Ti lažovi su sigurno u vagonu iz kog ste sišli? – dobacio Šerman.

– Ne, nego u drugom. Tamo su, iza one spuštene zaves.

– Muž i žena?

– Ne znam šta da kažem... Ona je mlada i lepa, a on... neki kicoš! Ali, veoma opasan! Ima niklovan „koltove“ teškog kalibra. Čudim se da i mene nije sradio. Revolveraš!

Lokomotiva se odvojila od vodotornja i pošla prema stanici.

Konduktar je stavio kapu, popio ostatak piva, klimnuo glavom u znak pozdrava i požurio niz prugu.

– Hajdemo! – dobaci Brauni partneru.

Sa papučice poslednjeg kupea koji se nalazio do vagona za konje, konduktar je posebnim znacima obavestavao mašinovođu da može da krene. Para je šiknula sa obe strane točkova i voz je, uz pisak, počeo da napušta Opelus.

Brauni i Šerman se žurno popeše na platformu drugog kupea.

– Kako zamišljaš da sve ovo izvedeš? – upitao je Šerman.

– Moramo se nekako otresti tog prokletog saputnika – promrmlja Brauni. – Onda će sve biti mnogo lakše.

– Hm... čuo si onog žgoljavog konduktera? Taj možda neće biti lak zalogaj...

– Moguće. Ipak ćemo ga svariti.

Šerman se držao za metalnu šipku posmatrajući ravnice kroz koju su prolazili. Bili su to poslednji ostaci močvarnog pejzaža pošto se predeo laganom menjao.

– Nemamo mnogo vremena, drugar! Moramo to obaviti što pre, pošto devojka ne sme stići živa u Lafejet – dobacio je Brauni.

– Šta predlažeš?

– Hajdemo! Proći ćemo kroz vagon.

Šerman je izvadio revolver, nekoliko puta okrenuo cilindrični magacin, a zatim zadovoljno vratio oružje u futrolu.

Nema više čekanja, pomislio je sa uzdahom. Vreme je za akciju.

* * *

Brauni je lagano išao napred.

Prvo je ugledao Holideja. Bio je golglav, olabavljene kravate i čela sjajnog od vrućine. Činilo se da dremucka. „Kalifornija” šešir ležao mu je u krilu, pokrivajući desnu šaku. Činilo se kao da mu je u snu spao s glave, a on zaboravio da ga ponovo stavi.

Devojka je mirno sedela preko puta.

Bila je vraški lepa!

Baš šteta, pomislio je Skot Brauni, šteta što je takva osoba trebalo da nestane sa ovog sveta...

Dženifer odmeri pridošlice, a zatim Holideja koji se nije ni micao.

– Nije ni ovde! – kazao je glasno Brauni.

– Ko? – upita Šerman, pomalo zbunjeno gledajući u partnera.

– Pa, Čed – odvrati ovaj, munuvši ga laktom. Zatim je produžio dalje, prema vratima, i sačekao Šermana na platformi.

– Ništa ne razumem... – promuca snagator.

– Jesi li video momka? – upita ga Brauni nestrpljivo.

– Jesam. Neka me obese ako nije u pitanju neka mamina maza koja miriše na sapun! Ako mene pitaš, ja bih tu stvar prekratio, Skote. Po kratkom postupku...

– Hm... možda si u pravu – promrmljao je Brauni.

– Jesam li? – iscerio se ovaj. – Ako brzo završimo, možemo iskočiti na prevoju Snejk.

– Zašto? – namrštio se Brauni. – To bi značilo da smo direktno umešani. Železnički detektiv će sabrati dva i dva, zar ne? Osim toga, video nas je i onaj šaškasti kondukter u Opelusu.

– Pa, da u pravu si – priznade Šerman češkajući se po nosu.

– U redu. Hajde sa mnom, ali pazi da budeš blizu vrata u slučaju da neko naiđe.

Vratili su se istim putem. U kupeu koji ih je interesovao malo toga se promenilo: čovek u tamnom odelu i dalje je dremao dok se devojka hladila ružičastom lepezom.

Brauni joj priđe i podiže svoju prljavu čizmu na sedište.

– Videli ste Čeda, mis?

Ona ga je pogledala, a zatim slegla ramenima i nastavila da se hladi.

– Niste me čuli? Pitao sam vas gde je Čed?

Obraćajući se devojci, Brauni je jednim okom posmatrao čoveka u crnom. Ali, on se nije ni pomerio.

– Izgleda da te cura ne primećuje, Skote? – dobacio je Šerman.

– Čuje, ali čini se da joj se jezik zavezao.

– A ovaj njen dendi? Zar tako čvrsto spava?

– Govorio sam o Čedu – zaškriguta Brauni unoseći se devojci u lice. – Bio je ovde... Mršav, kukastog nosa, visok.

– Prijatelj vam je?

– Da!

– Onda se morate vratiti nazad. On je negde na putu između Opelusa i Kros Springsa.

– Zar je sišao?

– Ne, sleteo je.

Skot Brauni se namrštio. Očekivao je sve, osim ovakvih odgovora. Devojka je trebala da bude uplašena ili bar uznemirena...

– Šta to znači? – dobacio je nervozno.

– Da nije ubijen?

– Ako i nije, smrskao se u padu.

– To su teške reči, devojko – kazao je kucnuvši je po ramenu. – Čed je naš prijatelj...

– Znači, i vi ste ubice? Ko vas je poslao da me likvidirate?

Brauni se trgao. U magnovenju je pogledao Šermana i na njegovom licu pročitao isto iznenađenje.

Nemoguće da je nešto znala! Zar je Čed bio tolika budala da se na neki način izbrblja?

– Mi, vas? – tobože se začudio Brauni. – Mi vas ne poznajemo, devojko! Raspitujemo se za Čeda i saznajemo da ste ga ubili vi i vaš prijatelj – onaj što se suši na suncu.

– Hej, ti! – proderao se Šerman gledajući u Doka. – Pogledaj ili...

Holidej otvori oči i upita Dženifer – Da li vam ovi ljudi dosađuju, mis Rolings?

Brauni preblede. Iznenadio je i samog Šermana kada je trgao revolver i uperio ga u dvoje putnika.

– Ustanite, oboje! – naredio je promenjenim glasom.

– Šta to znači? – upitala je Dženifer. – Prepad?

– To pitaj u paklu – progundao je snagator i krenuo prema njoj.

Brauni ga zadrža.

– Ne staj ispred cevi, idiote! Čekaj da prvo podignem dendija! Može da bira: kuglu među oči ili iskakanje iz voza u punoj brzini. Dakle?

– Ima li iza vas još nekog, džentlmeni? – upitao je Holidej. – Koliko je pasa poslao vaš gazda na ovaj voz?

– Ti si pas, prokleti kicošu! – zaurao je Šerman i potegao „kolt“.

Brauni ga ščepa za grudi.

– Polako, Kolme. Nećemo buku, zar ne? Možda će gospodin da iskače?

– Diži se! – zaurao je Šerman.

– U redu – odvrati Dok sležući ramenima. – Imate adute u rukama. Idem, ali ne shvatam zašto...

– I ne moraš – odvrati snagator dok mu se oružje klatilo negde „na putu“ između devojke i kockara. – Ti samo produžuješ putovanje, nalickani. Ideš do đavola!

– Prvo dama, Kolme – opomenuo ga je Brauni.

Uprkos ozbiljnosti situacije, Dženifer je ponovo zaprepastila dvojicu lupeža. Iako nešto bleđa, smogla je snage da se osmehne i upita – Smem li da se napuderišem?

Šerman zapanjeno zinu. Bio je toliko iznenađen da nije uspeo da proslovi ni reč.

– Nije potrebno – odvrati Brauni besno, jer je počela da ga nervira hladnokrvnost koju su ispoljavali i devojka i neznanaac.

Šerman je dohvatio za ruku i povukao prema sebi takvom silinom da je skoro preletela preko sedišta njemu

u zagrljaj. No, odmah potom dobio je udarac vrhom čizme po gležnju i glasno jeknuo.

– Gle... kako se otima? – progundao je ljutito. – Prava divlja mačka...

Brauni uperi revolver na Doka.

– A ti napred, lagano... – naredio je.

– Sila boga ne moli – odvrati Holidej pomirljivo i posegnuo za šeširom.

Sve ostalo se dogodilo u magnovenju.

Naime, šešir je podignut i ispod njega je blesnula niklovana cev „linkolna”!

Skot Brauni je video sjaj, ali je suviše kasno registrovao opasnost; možda zbog toga što je bio iznenađen, a možda zbog hipnotičkog strančevog pogleda... Tek, prst na obaraču kao da mu se zamrzao.

Malo dalje, Šerman je vukao devojkicu prema vratima. On još nije shvatio šta se sprema...

S druge strane, Holidejev šešir ostao je izdignut samo oko petnaestak santimetara iznad njegove desne šake. Sve se to desilo u deliću sekunde; narančasti plamen je munjevito sunuo i rasparao Braunijevu jaknu. Sledilo je i drugo zrno koje mu je smrskalo šaku sa oružjem.

U banditovim očima moglo se videti samo zaprepašćenje. Kao da je još uvek bio u neverici i pitao – da li je ovako nešto moguće?

Onda se skljkao na kolena.

Za to vreme Džodžijanac se digao sa sedišta i jurnuo napred.

Kolm Šerman je kao uklet gledao kako mu prijatelj gubi tlo pod nogama. Nije mogao da shvati šta se dogodilo, ali... Brauni je bio nadigran. Bilo je ja-

sno da je čovek u crnom opasniji nego što su mogli i da sanjaju.

Sad Holidej nije mogao da puca zbog Dženifer. Zlobno se cereći, Šerman je vukao devojkicu držeći je ispred sebe kao štit. Možda bi se čak i usudio da povuče oroz, ali... Dženifer se koprcala i otimala tako da se plašio da će je pogoditi.

Bandit je bio svestan toga da mu devojkica čuva život. Bilo mu je najvažnije da se dočepa platforme. Tamo će je jednostavno gurnuti preko ograde, a zatim sasuti olovo u dendijsku i ubiti ga kao pseto!

Možda bi Kolm Šerman u tome i uspeo da im sudbina nije poslala konduktera Kridera. Naime, starac ovoga puta nije želeo da ga prevare. Lepo je čuo dva hica i odmah pohitao da vidi o čemu se radi. Nije želeo da traži dežurnog službenika, jer bi ovaj sigurno rekao da mu se priviđa. Hrabro je potrčao u taj „ukleti vagon” odakle se već jednom oglasilo oružje. Pošto je žurio, na samim vratima sudario se sa nekim.

Bio je to Kolm Šerman!

Iznenađen ovim „napadom” s leđa i ne znajući kakva opasnost mu pretila, lupčev je svom snagom odgurnuo Dženifer od sebe. Devojkica je pala pred Holidejeve noge i ponovo ga omela da zaustavi napadača.

Najgore je prošao kondukter koga je razjareni i pomalo uspaničeni Šerman prosto pregazio; u stvari, bandit nije mnogo razmišljao, ali mu bilo jasno samo jedno: svaki dalji boravak u vozu privukao bi bar još nekolicinu ljudi, a on nije želeo da bude uhvaćen. Jedini spas bio je skok.

Srećom, lokomotiva je iz ravnice počela da se penje uz blagu visoravan koju su, kao pobodena indijanska pera, krasila usamljena stabla četinara.

Ispraznio je magacin zasipajući olovom vrata vagona, a kada je igla udarila u prazno, Kolm Šerman je dohvatio metalnu šipku i jednom nogom zakoračio u vazduh. Nekoliko trenutaka je oklevao, a onda se pustio...

Holidej se pojavio na platformi sa malim zakašnjenjem – Šerman se već kotrljao niz strminu dižući za sobom oblak prašine...

Kondukter je gurnuo glavu napolje.

– Nebesa! Šta se ovde dešava? Zašto samo vas napadaju i zašto se puca baš u vozu u kome ja radim?

– Pitaćemo onog drugog – hladno odvrati Dok.

– Kojeg drugog?

Istoga trenutka iz kupea se začuo prasak.

Holidej je je jednostavno preskočio konduktera i jurnuo u kupe. Bio je zabrinut za devojkicu. Ali, na vratima je zastao iznenađen neobičnim prizorom...

Skot Brauni je nepomično ležao na leđima. Bio je mrtav!

Iznad njega je stajala Dženifer Rolings tvrdog izraza lica, držeći u rukama „deringer” koji se još uvek dimio.

Doku je odmah bilo jasno: Brauni je uspeo da se dokopa svog kolta s namerom da ubije devojkicu. Odlučna i snažljiva, Dženifer se nije uplašila niti zvala pomoć: jednostavno je izvukla revolver iz tašne i pucala.

Sada je stajala, bleđa i nepomična i ukočenog pogleda zurila u žrtvu.

Kondukter se nesvesno prekrstio, a onda izjurio iz kupea. Pošto je uspon bio sve strmiji, kočnice su zaškripale i voz je počeo da usporava.

U jednom trenutku Dženifer se zaljuljala i činilo se da će pasti u nesvest. Ipak je uspela da se savlada i delimično nasloni na Doka. Nekoliko minuta je ostala tako, naslonjena na njegovo rame i obuzeta prijatnim osećanjem sigurnosti.

– Morala sam... – promrmljala je. – Morala sam...

– Znam! – kratko je odvratio Holidej. – A sada se smirite, molim vas.

Naravno, pucnji u vozu čuli su se u svim vagonima. Železnički službenik Rajan Lambert koji se nalazio u prvom kupeu video je nekoga da iskače. Naravno, nije bilo šanse da ga uhvati pa je izvukao revolver i krenuo napred. Putnici su bili mirni i šćućureni na svojim sedištima. Mnogi su pretpostavljali da je u pitanju neki napad ili obračun bandita, pa nisu želeli da se mešaju niti da se izlažu puškaranju.

Što se Flega tiče, on se oprezno kretao prema kupeu odakle su se čuli pucnji. Kada je stigao, za svaki slučaj je malo sačekao pred vratima. Kako se iznutra nije ništa čulo, „rešio” je da stupi u akciju: važno je nogom odgurnuo vrata i upao unutra.

– Niko da nije mrdnuo! – povikao je.

Dženifer se odvojila iz Dokovog naručja kao da se budi iz dubokog sna.

Prvo što je Rajan Fleg primetio bile su Braunijeve čizme. Pogledao je oko sebe i kada se uverio da osim devojkice, čoveka u tamnom i njega nema više nikoga, glasno je upitao – Šta se desilo?

– Ovaj voz nije siguran, mister – obratio mu se Holidej. – Doživljavamo već drugi napad.

– Drugi napad? Ali, vi ste rekli...

– Nije važno šta sam rekao. Dvojica su pokušala da ubiju ovu gospođicu i...

– Ali, ali zašto?

– To ne znam. Ovaj je mrtav i neće hteti da govori. A drugi je pobjegao, to jest, iskočio je iz voza.

Fleg obrisa čelo.

– Ništa ne shvatam – procedio je i okrenuo se prema Dženifer. – Zašto hoće da vas ubiju, gospođice?

– Ne znam – odvratila je ona tiho, još uvek bleđa i jedva stojeći na nogama. – Kad bi samo znala. Izgleda da je neko me stalo da ne stignem do kuće.

Rajan Fleg je vrhom čizme malčice pomerio telo Skota Braunija.

– Zar ga ne poznajete?

I čovek i devojka su ćutali, a to je bilo rečiti od svakog odgovora.

– Možda će ga prepoznati neko u Lafjetu – smrknuo je zaključio.

– Šta da radimo sa njim? – pitao je kondukter koji se pojavio na vratima. – Ovde sigurno ne može ostati...

– Da ispraznimo jedan kupe? – predložio je Fleg.

– Što se mene tiče, radite šta hoćete – dobacio je Holidej. – Možete ga izbaciti i napolje.

– Napolje?! Taman posla! Ne mogu tek tako da izbacim nečiji leš iz voza!

– Mister – hladno mu je odvratio Džordžijanac. – Platilo sam najskuplju kartu u ovoj gusenici i hoću da putujem kao čovek, a ne u društvu leševa.

Fleg prkosno podiže bradu.

– Mister, ja nisam kriv što je sa vama devojka na koju pucaju nepoznati banditi! Što se ne preselite u drugi vagon?

– To je vaš predlog?

– Da!

– Ja imam bolji.

– Koji, ako smem znati?

– Ovaj! – odvrati Dok, munjevito izvuče svoj „linkoln” i zabi ga u Flegov stomak.

– Uzmite ovaj leš i nosite ga napolje ili će u roku od pet sekundi ovde biti dva leša!

Krider se odmah sagnuo i zgrabio Braunijeve čizme.

– Nebesa, ovaj se ne šali! – progundao je obraćajući se železničkom službeniku.

– Mister, moja je dužnost da... – počeo je Fleg. Ali, kockar je zapeo oroz sa nemilosrdnim sjajem u zenicama.

– Onda zbogom, gospodine – procedio je Dok ledeno.

– Ne mislite ozbiljno? – promucio je.

– Zašto da ne? Vi niste prvi niti ćete biti poslednji koji je sleteo sa ovog voza. Dakle?

Železnički detektiv je slegnuo ramenima i dohvatio mrtvog Braunija pod pazuh.

Holidej ih je ispratio do vrata.

– Ako se još neko pojavi u ovom kupcu – dobacio je za Flegom – prvo ću pucati pa pitati šta traži!

Čovek nije odgovorio ništa.

Dok se konačno smestio na svoje mesto i pogledao devojku preko puta: imala je neki nedokučivi smešak na usnama.

– Prvo sam se plašila, – priznala je – ali sada je to prešlo u zabavu.

– Vi ovo nazivate zabavom?

– Zabavno je posmatrati vas – ispravila se devojka. – Nadala sam se da ćete ostati ćutljivi, ali sam se prevarila.

– Imate šansu da se još mnogo puta u životu prevarite, devojko.

Ona je izustila da nešto kaže, ali se sa senkom razočaranja na licu samo promeškoljila na svom mestu. Nit bliskosti koju je osećala prema tom čoveku bila je prekinuta i sada se između njih ponovo podigao neprobojan zid hladnoće i nerazumevanja.

Ali, što su se više približavali Lafejetu njena osećanja su se sve intenzivnije menjala. Naime, prvobitno gnušanje koje je osetila posle instinktivnog pucaanja u nepoznatog čoveka polako ju je napuštalo. Mučnina koja ju je obuzela kada je ugledala krv i lice mrtvaca, postepeno su ustupale mesto bojazni i nervozi. Uspela je da ubedi sebe kako je neophodno da život sagleda i sa onih tamnih surovih strana. No, najviše od svega ju je mučilo pitanje o tome šta će se dogoditi u Lafejetu... Ko zna šta ju je tamo čekalo?

Pisak lokomotive je za tren vratio u stvarnost. Pogledala je u Holideja koji je sedeo preko puta i pomislila kako je sve drugačije dok je on tu. Naime, taj čovek joj je ulivao osećaj stvarne, skoro opipljive sigurnosti budući da je bio ličnost koja je vladala svojim nervima isto tako izvanredno kao i revolverom. No, pomisao da će on skoro otići učinila ju je nesigurnom i pomalo očajnom. Jer, Lafejet je za njega bio samo usputna stanica u beskrajnom lutanju koje je bilo deo njegove sudbine.

A kako će se osećati kada njega ne bude bilo? Ovde, u vozu iz Baton Ruža, spasao joj je život izlažući sebe ogromnoj opasnosti. Naravno, tako nešto nije morao da čini niti je imao bilo kakvu obavezu. Umesto da se skloni, on se prihvatio opasne uloge spasioca čineći to na način kao da je to nešto neumitno, sudbonosno i neizbežno, a ne rezultat njegovog dobrovoljnog angažovanja. I pritom je morala da prizna da mu opasnost pristaje poput skladno skrojenog odela.

Okrenula se prema njemu.

– Možda sam bila malo...

Zastala je, iznenađeno gledajući oko sebe. Jer, Holidej više nije bio tu! Bila je sama...

Zastala je kao začarana i još jednom se okrenula oko sebe, zbunjena i nesposobna da prihvati istinu.

Malo je nedostajalo da potrči na jednu stranu, da ga pozove i zaustavi.

Ali, bez obzira na sve, Dženifer Rollings je bila žena. A prava žena ne trči za muškarcem, ma ko on bio.

Potpuno skrhana, tromo se spustila na sedište.

* * *

– Grom i pakao! – procedio je Mič Hauvel i skoro ispustio čašu. – Nemoć! Da li me oči varaju ili...

Stajao je kraj otvorenih vrata saluna „Blu Dog” koji je izlazio na peron železničke stanice u Lafejetu. Imao je odličan pogled na ceo taj prostor u kome su se tiskali železničari, nosači, putnici i badavadžije.

Mič Hauvel je bio meštakin bez stalnog zanimanja i stalnog zaposlenja.

Kažu da je u Lafejet došao pre desetak godina, bez konja i sedla, poderanih čizama, prazne futrole, posut prašinom i obavijen ćutanjem. Prvo se mislilo da je u bekstvu, ali pošto ga nijedna potera nije nikada potražila, ostao je u gradu životareći i prihvatajući se najrazličitijih poslova. Pošto nije bio vredan, najviše je voleo da prenosi poruke, izviđa i špijunira za one koji mu dobro plate.

Bio je neobrijan, kosmat, podbulih očiju i zapuštenih, nakostrešenih brkova. Nosio je iznošen šešir, široku bluzu i iste takve izlizane pantalone.

– Nemoguće! – promrmljao je Mič Hauvel čiji je zadatak bio da trenutno motri na voz iz Baton Ruža. – Ovo je zaista... Pa, nema ni Čeda, ni Šermana ni Braunija... – s mukom je prošaputao.

Još jednom je protrljao oči ne verujući da pred sobom vidi lepu, zelenooku Dženifer Rolings. Devojka je mirno stajala na peronu sa dva kofera ispred sebe. Sama!

Sasvim dole na kraju kompozicije, neki stranac je izvodio konja iz vagona. Ostalih desetak putnika izlazili su iz voza uputivši se prema glavnoj ulici, ili pak prema salunu „Blu Dog”.

Mič Hauvel je spustio čašu na prvi sto i izleteo napolje.

Pošto se trčeći prilično zadihao, usporio je korak i prešao u užurbani hod. Nije pazio kako hoda, sudarao se sa ljudima, izvinjavao se ili pak, bez reči produžavao dalje. Iznenada je naleteo na nekoga.

Sudar je bio žestok pa mu je šešir sleteo na zemlju. Ljutito je opsovao, dohvatio šešir i natukao ga na teme.

– Do vraga, zašto...

Onda je zastao, ugledavši pred sobom poznato lice Artija Rejnera, prvog Bojerovog revolveraša.

– Mnogo žuriš, Miče? – upitao je cereći se.

– Ja... imam vesti...

– Kakve?

– Važne!

– Onda kaži meni.

Hauvel je oklevao. Naime, on je lično želeo da odnese važnu vest i tako osvoji značajan poen za neki sledeći zadatak. Osim toga, jasno mu je rečeno da ono što zna ne sme da izbrblja nikome, jer mu se loše piše.

Ali sada se nalazio pred Rejnerom, gazdinom desnom rukom i možda budućim šerifom. Šta da radi?

Pogledao je mršavka u drečavo žutoj košulji i crnom prsluku. Nosio je beli „stetson” i pantalone iste boje sa crnim šavom sa strane. Bila je to najneobičnija kombinacija viđenja u Lafejetu, nabavljena direktno iz Baton Ruža.

Uz ovo neobično odelo išao je i crni opasač sa srebrnim zakivcima, a oko vrata ovog mršavog i dugonogog revolveraša visio je medaljon na tankom crnom gajtanu. Obrijana glava, malo uzdignuta usna i leva obrva davale su njegovom licu tvrd, prilično neprijateljski izraz.

Sam je došao u Lafejet neposredno pred šerifovu smrt.

Naime, čuvar zakona u gradu, Džef Mensel, nađen je mrtav ispred svoje kancelarije. Koliko je sudija Volš mogao da zaključi, šerif je nožem ubijen na nekom drugom mestu, a tek negde u zoru donesen pred kancelariju.

Samo dva dana kasnije sudija je, ne objašnjavajući svoju odluku, dao ostavku i povukao se na svoj ranč. Odbio je sve razgovore u vezi donesene odluke pravdajući se bolešću.

Posle toga su u grad došli neki sumnjivi momci na konjima...

Poznat po tome što organizuje rodeo predstave, Moris Bojer je objasnio da čuvena rodeo grupa „Čarlijevi kauboiji” iz Džeksona, šalje svoje najbolje ljude kao prethodnicu kako bi utvrdili isplati li se poslati celu trupu na tako dalek put i pod kojim uslovima.

Kada su neki poznavaooci rodea napomenuli da nisu čuli za njih, Bojer je ustvrdio da je to nova i već poznata grupa kojoj se smeši svetla budućnost.

Po gradu su već bili izlepljeni plakati i najavljujvan je spektakl. Ali, iznenadna šerifova smrt i povlačenje sudije Volša skrenuli su misli građana Lafejeta na ozbiljnije teme.

Da bi smirio duhove, Bojer je „velikodušno” ponudio Rejnera za šerifa, ali Gradski odbor nije prihvatio stranca. No, Rejner je smatrao da je to već gotova stvar pa se tako i ponašao; zavodio je red tamo gde je smatrao za shodno, mešao se u poslove barmena i trgovaca, izbacivao pijance iz saluna i zabranjivao nošenje oružja svakome ko nije imao njegovu dozvolu.

Bio je to period bezvlašća u Lafejetu.

Situacija je bila krajnje osetljiva: sve je moglo da preraste u kaos ili da se vrati u uobičajen, normalan kolosek.

Gradski odbor je pokušao da interveniše, ali im je sve planove pomrsio odlazak sudije Grejama Volša. Sva

nastojanja da se od starog gospodina saznaju razlozi tog iznenadnog povlačenja, ostala su bezuspešna.

A u gradu nije bilo pogodnog čoveka koji bi mogao da ponese zvezdu. Jedino rešenje je bilo da se dužnost privremeno preda nekom pristojnom čoveku, a onda ubrzano traži kandidat za drugog šerifa.

Izbor je pao na Džesona Blubela, snažnog i hrabrog nadzornika sa obližnjeg ranča, vičnog borbi i snalažljivog u neprilikama. Međutim, čim je mladić došao u grad, Rejner ga je sačekao, inscenirao neku svađu i rekao da će ga sledeći put ustreliti čim ga vidi. Naravno, mladić se brže bolje vratio na ranč i tako je šansa za privremenog šerifa propala.

– Šta ima novo? – upita Rejner odmevajući Hauvela. – Čekao si voz?

– Jesam.

– Pa gde su?

– Ko?

– Znaš na koga mislim, budalo? Video si Čeda i ostale?

Hauvel odmahnu glavom.

Rejner se namršti.

– Šta to znači?

– Nema ih... nisu stigli.

Revolveraš ga dohvati za okovratnik.

– Možda nisi dobro gledao! Ili su ti oči plivale u viskiju?

– Kunem se da nisu! Ali, zato sam video nešto drugo...

– Šta pričaš? Šta je to drugo?

– Video sam nju, Arti... Zamisli!

– Nju? Hoćeš da kažeš...

Hauvel je nekoliko puta klimnuo glavom, osvrćući se oko sebe kako ih niko ne bi čuo.

– Ona je stigla... – kazao je nekako otežući. – Dakle, to znači da oni nisu uspeli!

– Grom i pakao! – odbrusio je Rejner. – Šta im se moglo desiti?

– Ne znam...

– Nemoguće da su sva trojica zabrljali! Hm... koga je ona dovela?

– Nikoga. Bila je sama.

– Sama?! Ti si stvarno pijan! Moraću s tobom ozbiljnije da se pozabavim...

– Ali, video sam! Iznela je kofere, a onda ih dala nosačima. Otišla je polako prema „Autbek salunu” gde joj se nalazi otac.

Henri Rejner je suženih zenica gledao niz ulicu i razmišljao. Očigledno, nešto nije bilo u redu.

– Vрати se – rekao je lagano – i raspitaj se o čemu se radi.

– Razumem.

– Čekam te ispred berbernice.

U stvari, Rejner nije želeo da odnese polovičnu vest o neuspehu. Ako je Čed kiksirao, nemoguće je da se to desilo i Brauniju i Šermanu. Bar su oni znali svoj posao!

Međutim, ako je Dženifer Rolings zdrava i čitava stigla u Lafejet, onda je tu umešano više prstiju. A što se tiče Bredlija Rolingsa... njega su čekali crni dani... Kao i ostale „neposlušne” građane.

Lagano je prešao ulicu, idući korak po korak. I odjednom je osetio uznemirenost. Kao da se nešto isprečilo u vazduhu... Osim toga, prvi put su im se planovi izjalovili, prvi put su se pojavi-

le komplikacije, a on sam se prvi put zamislio.

No, stvar nije bila naivna; trojica njegovih ljudi nije došla... Da li je moguće da...? Ne, nije hteo o tome ni da misli.

Ubrzo je ponovo spazio Miča Hauvela koji je jurio ulicom kao da mu je medved za petama.

– Da li si nešto saznao? – upitao je nestrpljivo.

Klimnuo je glavom.

– Kondukter je bio razgovorljiv i raspričao se pred nekolicinom u „Blu Dogu”.

– Šta je govorio?

– Svašta! O napadima na devojkę, pucnjavi, svašta!

– Pomenio ih je? Pomenio je nekoga?

Hauvel odmahnu glavom gutajući pljuvačku.

– Ne... ne poznaje ih. Kondukter je iz Baton Ruža i ne zna nikoga. Ali, odmah je rekao da su doneli jedan leš.

– Leš? Čiji je?

– Ne znam...

Rejner je sve više gubio strpljenje.

– Polako pričaj šta si čuo – dobacio je nervozno. – Pazi, reč po reč, tačno onako kako je on izgovorio!

– U redu... Dakle, razumeo sam da je devojkę napadnuta dva puta. Prvi put je napadač nestao, ispao iz voza... Drugi put je video sukob: jedan je pao mrtav, a drugi je iskočio iz voza koji se kretao...

– Šerman ili Brauni? – promrmљao je Rejner. – Znači tako? Jedan od njih je živ i pešači kroz pustaru, a drugi je ovde – kazao je. – A njen pratilac? Ko

je on? Sigurno revolveraš? Idiote, slagao si me da je sama!

– Bila je... kunem se. Možda su se rastali?

– Kuju neke planove. Ha, cura je naslutila nevolje i hoće da ih dočeka spremna! Uzalud... Njega ću ja uzeti na sebe. Neće ni trepnuti, videćeš!

– Malo vežbe, a? – smejučio se Hauvel.

– Gubi se! – izdera se Rejner nervozno.

Ljutito mrmljajući, revolveraš se okreće i uputi se prema južnoj četvrti. Bio je to kraj niskih baraka, periferija na kojoj su stranci na tek zakupljenom zemljištu, podizali krov nad glavom. Kasnije su barake rušene i kraj su polako, ali sigurno osvajale nove spratne kuće.

Što se tiče Hauvela, on se posle kratkog kolebanja, ipak vratio u salun „Blu Dog”.

* * *

„Autbek salun” se nalazio u Istočnoj ulici, na uglu raskrsnica u koju su se slivali putevi iz Šrivporta, Bomonta i Baton Ruža. Drugi ugao zauzimala je poštanska stanica „Vels Fargo” koja je Lafejet vezivala za istočne delove Pont de Moton. Na trećem se uzdizalo skladište drvene građe, odnosno, zgrada saluna „Dark Roks” koja je pretvorena u magacine i narušavala je celokupni izgled zgrada.

Dženifer je koračala ispred tamnoputog nosača. Osećala je na sebi radoznale poglede, čula šapate i uzdahe... No, niko joj se nije javio niti je glasno pozdravio mada je među ljudima na uli-

ci bilo lica kojih se sećala, pa i onih sa kojima je nekada drugovala.

Sada su odjednom svi obarali poglede i okretali glave.

Prolazili su jahači, kočije i rančerska teretna kola i činilo se da život ide svojim uobičajenim tokom. Metež i dovikivanje mešali su se za zvonjavom sa crkvenog tornja... Pa ipak, bio je to dug i težak put za Dženifer Rolings.

Očeva kuća joj nikada nije bila dalje nego tog dana. A kada je stigla do drvenih stepenica, zbunjeno je zastala.

Na prozorima je videla kapke spolja zakovane daskama. Sve je bilo nekako tmurno kao da je napušteno. Jedino su vrata bila otvorena: iz njih je prosto izbijala duboka, neprovetreña hladovina.

Na tremu sa leve strane nalazila se prazna stolica za ljuljanje!

– Ovde, gospođice? – pitao je momak sa koferom.

– Da. Unesi ih unutra.

Nosač se snebivao, ali nije mogao da odustane. Ušao je i brzo izašao, kao da se boji da će mu to neko zameriti.

Devojka je mislila da će odmah ugledati oca, ali njega nije bilo. Unutra su sedela samo tri gosta i tiho su razgovarali. Onda je ugledala četvrtog pored šanka i odmah prepoznala starog Lotiona Patrika. On i Bredli Rolings bili su prijatelji još iz vojske i ceo život su se družili i dobro slagali.

Prazan salun joj je izgledao veoma čudno. I ona tri gosta bili su stranci, slučajno zalutali u primamljiv hlad krčme u centru Lafejeta.

Lagano je pošla prema šanku. Zvuk njenih koraka prenuo je Patrika.

– Dženifer! – uzviknuo je dok mu se na licu ogledalo iznenađenje. – Otkud... kada si stigla?

– Malopre vozom – odvrati ona kratko. – Gde je tata?

– Sada će doći – promrmljao je starac. – Kako si putovala?

– Loše. Hteli su da me ubiju.

Čovek je zapanjeno odmeri. Onda je pogledao oko sebe kao da strahuje da li će neko čuti devojčin odgovor.

– Šta to pričaš? – šapnuo je Patrik i uhvatio je za ruku. – Hajde, sedi malo ovde – rekao je nežno, pomilovao je po kosi i postavio je za sto pored šanka.

– Drago dete, svake godine si sve lepša. Da sam...

– Izbegavate da pričate – kazala je.

– A ja hoću celu istinu. Možete li mi kazati šta se ovde dešava? Hoću potpunu istinu!

– Kakvu, draga? U stvari, istina se ne množe reći, već samo naslutiti.

– A šta je sa tatom?

– Šta bi bilo?

– Nekome je na putu, čini mi se. Jer i ja nekome smetam, čika Lotone. Sigurna sam u to pošto su pokušali da me spreče da dođem ovamo.

– Ko?

– Ne poznajem ih, ali pokušali su da me ubiju. Dva puta.

– Nebesa! – uzviknu starac i oči mu zasvetleše. – To je nemoguće! Ko se usuđuje da digne ruku na tebe? Možda ti se učinilo..?

Dženifer se spusti u stolicu. Tek sada je osetila umor i drhtavicu.

– Ako neko uperi „kolt“ u vas, šta je to? Svakako nisam uobrazila. Znajte da sam i sama ubila jednog...

– Ti...? – zagrcnuo se Patrik.

Starac je zurio u devojku kao da je vidi prvi put. Onda mu je glava klonula na prsa.

– Dete... nešto se stvarno dešava – rekao je tiho. – Otac ti je uznemiren. Znaš... uobražava koješta!

– Uobražava?

– Da! Kaže da noću čuje pod zemljom neke udarce, priviđaju mu se senke, neko mu pretili... i tako... Samo o tome! Uveče, čim padne sumrak, zatvara krčmu, uzima pušku i stražari. Čeka da ga napadnu i da se brani.

– Ko će da ga napadne?

– Ne znam!

– Neko hoće, čim su i mene uzeli na zub – odvrati devojka zamišljeno.

– Nije trebalo da dolaziš. Nije uopšte trebalo da te poziva, mada ga razumem. Izgleda da ćeš morati nekako da ga umiriš.

Dženifer je pogledala oko sebe. Dok je sedela i pričala sa starim niko nije ušao u salun.

– Šta je sa „Dark Roksom“? – upitala je.

– Ah, to? Moris Bojer je iznenada prodao svoj salun i počeo da gradi drugi, malo dalje.

– Gde?

– Odmah iza – pokazao je Patrik prema istoku. – Nema ni dvadeset jardi od nas.

– Zašto je to učinio?

Starac je slegnuo ramenima.

– Kaže da mu smeta velika gužva – odgovorio je. – Mnogo jahača, buke, muzike. Hoće da napravi nešto bolje i mirnije, ali evo, više od mesec dana, a nije odmakao dalje od temelja. I što

je najčudnije, sve je ogradio žicom. Ne dozvoljava da bilo ko priviri tamo gde se radi. Kaže da sprema iznenađenje... Ah, evo i Bredlija!

Dženifer se okrenula i istovremeno ustala. Bredli Rolings je ušao noseći pod miškom nekoliko kartonskih kutija. Devojci je odmah bilo jasno da je u pitanju municija za pušku.

Stari vlasnik saluna je izgledao zaista čudno: seda kosa mu je bila neuredno razbarušena, guste obrve nabrane, a brada zarasla. Veliki tamnomodri podočnjaci činili su njegov pogled još sjajnijim i unezverenijim. Crna košulja koju nije skidao od ženine smrti bila je mokra, prljava i zalepljena od znoja. Nisive pantalone nisu bile najčistije kao ni vojničke čizme dugih sara.

Bredli Rolings je prvo pogledao preko stolova, kao da prebrojava goste. Nešto je mrmljao sebi u bradu, a onda čudno zatresao glavom.

Dženifer pogleda u starog Patrika koji je nemoćno oborio pogled.

– Tata? – najzad se obratila ocu.

Vlasnik „Autbek saluna” zastao je kao da ga je neko udario maljem po glavi. Izgledalo je kao da se ukočio, odnosno, da ne veruje svojim ušima. Taj glas...

– Tata, ja sam... – ponovila je devojka nežno.

Stari je nekoliko trenutaka posmatrao ćerku tupim pogledom. Onda su mu oči zasjale poznatim, toplim sjajem.

– Oh, ja sam stara budala – prekoreo je sebe ljutito. – Pa to je zaista moja devojčica...

Zagrlili su se čvrsto i ćutke. Bio je to najduži zagrljaj u devojčinom životu. Jer, kad god bi pokušala da se odvoji od oca, on bi je još čvršće stezao uza sebe.

Onda se naglo izmakao i nekako uplašeno je pogledao.

– Moraš se skloniti odavde, dušo... Hajde, ovo su tvoji koferi? Imamo mnogo posla, Dženifer! – dodao je, uzeo njene kofere i poneo ih na sprat.

Još uvek je snažan, ali užasno rasejan, pomisli Dženifer idući hodnikom do dvokrilnih vrata. Bila je to soba njene majke koju je čuvao samo za nju.

– Prvo se ispavaj, odmori, pojed nešto, a kasnije ćemo razgovarati. Mora da si se namučila od Baton Ruža dovde. Vrućina, a onda...

Dženifer je zastala i uhvatila oca za ruku.

– Gde je Beki?

– Beki? Pa... otišla je. Nije mi rekla zašto, samo je iščezla...

– Kako, tata? Pa bila je tu četrnaest godina!

On slegnu ramenima.

– Zar si sam? Nećeš mi reći da te je napustio i Lambert? On je imao odličnu platu kao barmen i...

– Tačno, otišao je i on – prekinuo je otac. – Pretili su mu...

– Ko?

– Oni. Znaš, oni misle i mene da preplaše, ali ne dam se. To nikako!

– Koji oni, tata? – zapita Dženifer glasno, lupnuvši nervozno nogom o pod. – Hoćeš li mi ispričati sve po redu? Šta se dešava i ko ti pretili?

– Pssst...! – utišavao ju je stari. – Hajde, zatvori vrata sobe!

– Ne! Idemo u salun. Ostavio si ga otvorenog, sećaš se? Ljudi će možda ući i videti da nema nikoga...

Stari Rolings bespomoćno slegnu ramenima.

– Sve ređe svraćaju, dušo...

Ipak, Dženifer je bila uporna. Uhvatila je oca pod ruku tako da su lagano sišli dole.

– Ne trudiš se da ih dočekaš. Uostalom, i sada si ušao sa municijom. Zašto?

– Moram da je imam kod sebe ako ne želim da me zateknu nespremno...

– Opet „oni”, tata? Kako izgledaju?

– Jednom su imali kapuljače preko glava sa uzanim prorezima za oči. I nosili su baklje...

Devojka prvi put pomisli da sa njenim ocem nešto nije u redu. Ipak, to nije želela da uzme za ozbiljno, već samo kao trenutnu slabost. Znala je da je otac usamljen i bilo je normalno da mu se nevolje prikazuju u malo iskrivljenom svetlu.

– Sve to rade samo zato da me zaplaše, mila... Hoće da me nateraju da ga prodam.. Ali ja neću da prodam moj lokal, baš u inat!

– Zar neko hoće da ga kupi?

– Bojer.

Ona ga iznenađeno odmeri.

– Bojer? Šta će mu kada diže novi?

– Doduše, samo mi je jednom spomenuo. Napravio se da je došao kao prijatelj, a u očima sam mu video da je opasna lisica. Hoće da samo on ovde gospodari. Prodao je „Dark Roks” i meni iza leđa hoće da gradi novi. I znaš šta je uradio? Ogradio se žicom, postavio stražare, ali ja vidim... Noću tuda

promiču svetiljke... Taj se bavi nekim prljavim poslom. Možda, možda...

– Polako, tata – umirivala ga je Dženifer. – Najvažnije je da smo sada zajedno...

– Bojim se da tebi nešto ne učine – mrmljao je stari Rolings – i zato te molim da otputuješ što pre možeš. Pogrešio sam što sam te zvao.

– Ostajem – dobacila je devojka odlučno.

Naravno, odlučila je da mu ne pominje događaj u vozu shvativši da bi ga to još više uznemirilo i opteretilo. Pošto je videla u kakvom je otac stanju, bilo je jasno da mora da deluje smireno, kao da sve teče najnormalnijim tokom.

– Ali, ti nemaš iskustva u salunu? U Načezu si radila u modnom salonu, a to je daleko od ovoga ovde! Znaš da po salunima ima puno grubih momaka i kavgadžija raznih vrsta. Morao bih neprekidno da pazim na tebe...

– Umem sama da se snađem.

– Ovo je drugi svet, mala moja – bio je tvrdoglav Bredli Rolings. – Neću da te povrede...

– Ne brini...

Stari je ponovo počeo da mrmlja u bradu i trese glavom.

– Sačekaću ja njih, Dženifer, dušo. Doći će ti prokletnici na moj nišan – kazao je, uzeo krpu koja se nalazila ispod šanka i počeo snažno da trlja ploču.

Patrik se približi devojci.

– Šta sada mislite? – pitao je tiho.

– Izgleda zaplašen.

– I meni se čini. Kao da mu je neko „dobro” pripretio i od tada više strahuje za lokal nego za sebe. Noću ne spava, a danju se vuče kao prebijen.

– Kada ćete izabrati šerifa?
 – Niko ne želi značku, gospođice.
 Niko osim tog prokletog Rejnera.

– A ko je on?
 – Revolveraš! Kažu da je vođa nekih „Paklenih jahača” koji spremaju rodeo spektakl u Bojerovoj organizaciji. Mada ja baš i ne verujem u to! Od njihovog dolaska sve je krenulo naopako. Osim toga, ne izbijaju od Bojera...

Dženifer uzdahnu.

– Čudi me da je sudija Volš tek tako dao ostavku.

– To je tačno, ali sa njim se ne može razgovarati. Odbija da nas vidi, a kamoli da nešto kaže. Zatvorio se na taj ranč i ponaša se kao pustinjač.

Za to vreme stari Rolings je brisao prašinu sa boca i nešto tiho zviždukao. Činilo se da je smiren i zadovoljan.

Odjednom se na ulaznim vratima pojavila nečija senka. Čim ga je spazio, Patrikovo lice se zateglo, a oči čudno suzile. Ličio je na pauka koji se povlači pred novim neprijateljem.

Dženifer se okrenula i ugledala visokog mršavog čoveka u žutoj košulji koji se lagano približavao sa smeškom na usnama.

Bio je to Arti Rejner.

* * *

I Bredli Rolings je primetio nezvanog gosta i sav se nakostrešio. Ruke su mu se mahinalno spustile niz bok, a telo nekako ukočilo.

Dženifer je bila potpuno mirna mada je slutila da posetilac pripada „onima” od kojih je njen otac zazirao.

Pogledala je čoveka koji se približavao: hodao je ležerno, palčeva zadenu-

tih za opasač i odisao samouverenošću.

– Čini mi se da volimo istu boju – rekao je prilazeći i sa interesovanjem odmeravajući njenu elegantnu žutu haljinu. – Vi ste naslednica ove jazbine? – dodao je.

Očekivao je bes u devojčinim očima, ali umesto toga, ona se zanosno osmehnula i odmah ga razoružala.

– Ja samo prodajem viski – odvratila je slatkim glasom. – Naručujete li?

– Nemojte reći da ćete raditi ovde?

– Zašto da ne? Mislite da je tako teško točiti?

On je bezobrazno odmerio.

– Naravno da nije, gospođice. Ali, šteta je da takva dama zarobi svoj život u ovoj pustinjskoj prašini.

– Da li je to sve što imate da kažete?

– Za sada. A šta drugo očekujete?

– Pa, znam neke kavaljere koji se prvo predstave...

Stari Rolings je stajao na drugom kraju saluna i slušao razgovor kao opčinjen. Jednostavno se nije micao.

Rejner galantno skinu šešir i pokloni se.

– U pravu ste – složio se. – To je zato što nemam priliku da često srećem takve lepotice. Samo, mislim da pogled na moju obrijanu glavu nije nimalo prijatan.

– Zavisi kome pripada...

– Pripada Artiju Rejneru, gospođice. Dobrodošli u Lafejet... i još bolje, brzo ga napustili – dodao je.

– Mislim da ću ostati.

– Da li sam vam već rekao da bi to bila šteta?

– Rekli ste.

– Onda, ostajem pri tome – kazao je i za tren pogledao u starog Bredlija.

– Da li ste slučajno došli ovamo ili su vas poslali?

– Poslao sam sam sebe. Inače, kako ste putovali?

Nagnula se prema njemu.

– Bilo je uzbudljivo. Neki momci su pošto–poto hteli da me osvoje, ali su se ubrzo ohladili.

Njemu se smešak zaledio na usnama.

– Ovde se ljudi jako lako ohlade. Imajte to na umu.

– Ne plašim se – odvratila je devojka poneta iznenadnom srdžbom. – I poručite svima da me neće zaplašiti!

– Ne znam na koga sve mislite, mlada damo?

– Mislim da ipak znate...

Rejner šakama obuhvati ivicu šanka. Iako se smeškao, pogled mu je bio zao i preteći.

– Za dan–dva ćete drugačije misliti – iscerio se i, ispruživši ruku, štipnuo devojku za podbradak.

Osmehujući se, ona je hrabro podnela taj dodir.

– Lepi ste – kazao je Rejner mirno. – I zato vam opraštam uvredu.

U tom trenutku, stari Rolings je ljutito prišao.

– Ostavi je! Da je nisi više nikad taknuo!

No, Dženifer se hitro isprečila ispred njega.

– Zašto malo ne otvoriš prozore i proветриš ovu prostoriju? Hoćeš li?

On je dugo zurio u ćerku.

– Zaista ne shvatam... – prošaputao je izgubljeno – Dozvoljavaš da te...

– Rekla sam ti da ne brineš – kazala je stisnuvši mu mišicu. – Svako ima svoje oružje, tata...

– Ali, neću da dozvolim...

– Molim te, tata!

– Ne, znam ja ko njega pušta s lanca, znam! I sada je došao da mi najavi posetu za noćas! Poslaće duhove da me dokusure, ha!

Slušajući starog, revolveraš se zlurado cerekao.

To je Bredlija Rolingsa još više iznerviralo, a Dženifer nije znala šta da uradi i umiri oca. U svom besu on ju je čak odgurnuo u stranu i našao se lice u lice sa revolverašem.

– Prokleta kopile!– prosiktao je besno.

Revolveraševe oči opasno blesnuše.

– Ne vredi što je ćerka uz tebe – odbrusio je i udario starog posred lica.

Bredli Rolings je nesigurno posrnuo, udario leđima o policu i srozao se okrvavljenog nosa.

– Da znaš da si uvredio budućeg šerifa, a to ti neću zaboraviti! Ja možda i jesam kopile, ali ti tako nešto ne smeš da kažeš.

Dženifer je nekako uspela da podigne oca. Bila je toliko ogorčena da je za trenutak pomislila da izvuče „kolt” iz njegovog opasača i puca u nasilnika. Ipak, nije tako nešto učinila pošto bi to bio njen kraj na samom početku. Ovaj hladnokrvni ubica se sigurno ne bi libio da je ubije! Zato je morala da postupi pametnije i razložnije.

– Niste baš neki junak – dodala je trudeći se da joj glas zvuči što mirnije. – Hoćete li možda i mene da udarite?

Rejner se nagnu.

– Vas bih radije pomilovao – odvratio je tiho.

– To je mnogo teže nego nekoga udariti, mister.

Revolveraš je iznenada ščepa za obe mišice i, iako je stajala sa druge strane šanka, privuče je k sebi. Iznenadena ovim potezom, девојка se nije odmah snašla; no, čim se našla u njegovom zagrljaju počela je da se otima.

– Pustite me! – povikala je okrećući glavu kako bi izbegla njegovo lice izobličeno od požude. – Pustite me, to boli...

– Baš volim kada nekog boli moj dodir... – procedi Rejner kroz zube, zapajuren od strasti. – Dobro je što ste došli pošto mi je baš nedostajala takva lepotica...

– Pusti me, nasilniče...

– Da te pustim? Ah, ne, naprotiv! Mislim da će nam mnogo lepše biti zajedno! Volimo istu boju, zar ne? – dodao je još više je privlačeći k sebi.

– Izvinite ako smetam – začuo se sa ulaza nečiji metalno rezak glas. – Ima li ovde soba za prenoćište?

Rejner za trenutak zastade, pitajući se da li da obrati pažnju na slučajnog posetioca ili ga zanemari ne dozvoljavajući da ga bilo ko omete. Bez mnogo razmišljanja se odlučio na ovo drugo.

– Nema! – odbrusio je ne okrećući se.

– Ima! – viknula je Dženifer prepoznavši glas koji joj je neprestano odzvanjao u ušima. – Ima, kako da ne!

– Ja sam rekao da nema! – ponovio je Rejner besno.

– Čini mi se da vi niste kompetentni za to – nastavi glas sa ulaza menjaju-

ći intonaciju. – Hteo bih da mi to kaže neko drugi.

Rejner iznenada odgurnu девојку od sebe tako da je jedva uspela da se održi na nogama. Izbegavala je da pogleda prema vratima dok su joj obrazi bili zažareni od stida. Što se tiče revolveraša, on je popravio kragu i prsluk, maramicom obrisao oznojane dlanove i polako se okrenuo.

Bio je neprijatno iznenađen kada je shvatio da onaj čudan neprijatan glas pripada izuzetno elegantnom neznancu neobičnih očiju. To ga je još više razljutilo.

– Nisi morao baš sada da naiđeš – odbrusio je vraćajući maramicu u džep prsluka.

– Dolazim onda kada mi to odgovara – hladno je odvratio Dok.

Rejner odmeri torbu od krokodilske kože koju je neznanač držao u ruci, pitajući se da li ispod zakopčanog kaputa na bedru ima opasač ili mu se to samo pričinjava... Pogledao je девојку i zaustio nešto da kaže, ali je odmah zapazio da ona došljaka gleda pogledom koji kazuje da ga ne vidi prvi put. Onda se setio Hauvelove priče o tajanstvenom strancu koji je bio uz nju i pretpostavio da bi to mogao biti taj. Znači, to je čovek koji je likvidirao Čeda i Braunija...

– Hej, zar se poznajete? – povikao je nalaktivši se na šank. – Nije li to zaštitnik iz voza, lutkice?

Dok je u potpunosti ignorisao njegove reči.

– Izgleda da samo ovde ima soba? – obratio se девојци. – Jedan salun je zatvoren, drugi se, kažu, zida, a hotel je popunjen.

– Imam sobu za vas – kazala je Dženifer i sklonila pramen kose sa čela. – Ostajete li duže? – dodala je, a Rejner je načuljio uši.

– Videću – odvratio je Džordžijanac neodređeno. – Sve zavisi...

– Uostalom, nije važno – ubacila se devojka, pocrvenevši. Da li je bila puka slučajnost što je naišao baš sada, zapitala se.

Naime, u trenu joj se učinilo da se poslednjih dana njen život sastojao od iznenadnih, ali odlučujućih intervencija ovoga čoveka koji se pojavljivao onoga trenutka kada je bila u ogromnim nevoljama.

– I mene interesuje koliko ostajete – umešao se Rejner. – Ovde se mora znati na čemu smo. Da li se odnekud poznajemo?

– Ne verujem – odvratio je Holidej hladno.

Rejner se kratko i nevoljno osmehnuo, osetivši da stranac pripada onoj vrsti ljudi koja se ne može slomiti ni rečju ni pretnjom. Takve je bilo najbolje pridobiti za sebe i ostaviti na miru do prve prilike.

– Ličite mi na kockara – kazao je mnogo mirnije.

– Trenutno sam umoran i ne odgovara mi ćaskanje – odvratio je ovaj.

Rejner se ukočio i mahinalno pošao rukom ka opasaču. No, stranac je u tom času zabacio unazad peš sakoa i otkrio dršku „kolta” ukrašenu slonovačom. Pogledali su se oči u oči i lupež je prvi spustio pogled. Onda je bez reči napustio salun.

Dženifer je pomogla ocu da se osveži, a zatim ga podela do sobe. Starac je ne-

što nerazgovetno mrmljao, ali ona nije obraćala pažnju. Nežno ga je pomilovala po kosi i uhvatila ga pod ruku.

Za to vreme Loton Patrik je lagano prišao šanku.

– Mister, – obratio se Holideju s ućtivošću u glasu – vi ste prvi čovek pred kojim je Rejner podvio rep! Oh, sto mu gromova, ovo je vredelo videti!

Dok klimnu glavom.

– Takvi podviju rep samo jednom, drugi put ujedaju.

– Da niste... da vi niste možda... federalni maršal?

– Naravno da nisam. Uostalom šta je sa vama svima u ovom gradu?

– Teško je to ispričati u nekoliko reči, mister.

– Ipak pokušajte – dobacio je Dok hladno.

Starac uzdahnu.

– I sami ćete se uskoro uveriti.

* * *

Nije bilo poznato koliko dugo je Morris Bojer u Lafejetu. No, znalo se da je došao odavno velikim zatvorenim kolima i tu i ostao. Neko vreme se bavio trgovinom, pomalo krijumčario oružje Indijancima, a kasnije uzgajao konje. Kada mu je i to dosadilo, preprodavao je zemljište i sitne rančeve da bi se na kraju posvetio organizovanju rodea.

Bilo je očigledno da mu je ljubav prema konjima bila opsesija, bilo da se radilo o trgovini, bilo o raznim revijalnim izložbama. Učestvovao je na vašarima gde je organizovao trke i uveo čitav sistem kladionica, određivao nagrade i čak podmićivao jahače da ne stignu prvi ako to njemu nije odgovaralo.

Ipak, stalni izvor prihoda bio mu je salun „Dark Roks” koji se nalazio na glavnoj gradskoj raskrsnici. U poređenju sa „Autbek salunom” ovaj Bojerov je bio mnogo veći, bogatiji i raskošniji. Dok se u „Dark Roksu” noću ludovalo, u „Autbek salunu” se životarilo. Naime, Rolingsov salun je prihvatao sve one koji nisu mogli da uđu u onaj lepši i raskošniji...

A onda, iznenada, „Dark Roks” je preko noći ispražnjen. Sav nameštaj je odnet na Bojerov posed, a istog prepodneva u zgradu su utovarene zalihe drvene građe Slima Kenjona. Sve je bilo tako čudno i neočekivano da su se ljudi skupljali ispred zatvorenog salun, ne mogavši da veruju sopstvenim očima.

Nedugo zatim, neobični postupci vlasnika „Dark Roksa” dobili su objašnjenje. Neko vreme pre zatvaranja, Bojer je nedaleko od Rolingsovog saluna otкупio komad tvrdog golog zemljišta. Nekoliko dana kasnije oko zemljišta je dignuta ograda od bodljikave žice, dok je u ograđenom prostoru podignuta prostrana baraka u koju su se uselili neki čudni ljudi. Bojer je rekao da su to radnici koji će za njega baš tu sagraditi velelepan salun, nešto specijalno što nije viđeno ni u pet susednih država. Nije direktno rekao kako će sve izgledati, ali se moglo naslutiti da će tu biti otmenih „dama za zabavu”, ali i muzike zajedno sa veselim igračicama u izazovnim haljinama. U svakom slučaju, govorkanja su se pojačala kada su se pojavili radnici koji su, istina, nosili pijuke i lopate, ali i opasače sa revolverima. Neizvesnost je postala još veća kada je u grad prispela grupa kauboj

koji su se predstavili kao rodeo jahači i ulogorili se u Bojerovom ograđenom prostoru. Odmah posle toga počele su se događati neprijatne stvari koje su izazvale nespokoјstvo i nervozu građana Lafejeta.

Nekoliko dana kasnije, kako su pričali retki očevici, ispred „Autbek saluna” projahali su neki maskirani konjanici sa upaljenim bakljama. Napravili su nekoliko krugova oko saluna, nešto dovikivali vlasniku, a onda se izgubili.

Sutradan je šerif Džef Mensel nađen mrtav ispred svoje kancelarije.

Dva dana kasnije sudija Volš je dao ostavku, a koji dan posle toga „Autbek salun” je osvanuo polupanih prozora.

Sledeće noći Bredlija Rolingsa su na pragu saluna pretukli nepoznati jahači sa maramama na licima. Još gore je bilo što niko nije smeo da mu pritekne u pomoć.

I tako je, čim se oporavio, stari Rolings počeo da dežura noću sa puškom u ruci. Na taj način je za građane Lafejeta prestala da postoji još jedna krčma. Naime, ljudi su počeli da izbegavaju suludog Rolingsa koji je svima pričao da mu prete, da ga plaše i da hoće da ga upropaste.

Kada su ga pitali o kome se radi, nije znao da kaže. Bili su to neki nepoznati „oni”, bez imena, opisa i tačnog broja.

Ipak, oni najverniji posetioci svraćali su samo danju. Noću su odlazili u hotel „Kendlvud” ili jahali u najzapadniji deo grada gde su krčme nicali kao pečurke, a piće bilo loše i jeftino. Bio je to sumnjiv kraj gde su se okupljale pridošlice i zadržavali prestupnici najrazličitijih vrsta. Starosedeoci su ga se klonili, sa

neodobravanjem posmatrajući te došljake posute prašinom kako se šire i postaju deo njihove sadašnjosti.

No, poslednjih dana u gradu je zavladala nedoumica i raširio se strah. Jer, mesto je ostalo bez šerifa i sudije dok su se revolveraši poput Rejnera šepurili ulicama, a Moris Bojer postajao sve bahatiji.

Bio je već smiraj dana kada se Rejner približio prostoru ograđenom žicom. Video je Bojera kako sedi okružen trojicom ljudi koji su pijucima nešto kopali u dubokom rovu. Dao mu je dogovoreni znak i obojica su se bez reči udaljili.

Moris Bojer je bio visok snažan čovek koji je prešao pedesetu. Malo veći stomak bio je posledica godina i ugodnog života, ali mu nije mnogo smetao. Nosio je širok džemper sa okruglim izrezom i preko njega pričvršćen opasač. Pantalone su bile iste boje kao džemper, čizme tankih donova i niskih potpetica, a šešir jednostavnog oblika i u tonu sa ostalim delovima odeće.

Naravno, to je bila garderoba za dan, kada je nadzirao kopanje i obavljao razne fizičke poslove. Uveče bi se obukao u odelo ili smoking i praćen Artijem Rejnerom ponosno šetao kroz gradske salune i restorane.

Bio je šesti dan od smrti šerifa Mensela. Naravno, ubica nije pronađen, novog čuvara zakona nije bilo, i to je unosilo izvesnu strepnju i strah među ljude.

Rejner je lako dotakao obod belog „stetsona” i klimnuo glavom. Oštrim nožem oljuštio je veliku jabuku, a onda je, ko zna zašto, zavitlao je u vazduh.

– Devojka ostaje – saopštio mu je revolveraš bez uvoda. – Dakle, to je komplikacija više...

– Dalje!

– Sa njom je neki momak... Doputovali su zajedno, ali nisam siguran da su bliski. Ovaj, on... uzeo je sobu.

– Dalje.

– Čini se da je on likvidirao Čeda i Braunija. Šerman je iskočio iz voza i ko zna gde je sada.

– A Braunijev leš?

– Momci su ga jednostavno strpali u džak i odneli u brda.

Moris Bojer je imao izražene jagodice tako da je na prvi pogled izgledalo da se neprestano smeška. Tako je bilo i sada mada je bio veoma ljut.

– Ne valja – kazao je kratko. – Moramo požuriti.

– Šta treba da uradimo?

– Taj momak sa njom... Sigurno je pozvan da joj pomogne... To znači da tip treba da nestane.

– To uzimam na sebe.

– Sam?

Rejner se nadmoćno osmehnu.

– Ni do sada mi niko nije bio potreban.

Bojer ga ovlaš odmeri.

– Lažeš – kazao je otvoreno. – Vidim da nisi tako siguran u sebe.

Rejner se trže.

– Zašto ne bih bio?

– To mi ti reci. Dakle?

Nije imalo smisla pretvarati se, zaključio je revolveraš. Bojer je imao iskustva sa ljudima i bio veoma prepeden. Osim toga, ljude kojima je bio okružen poznavao je „u dušu”.

– Pa... ne kažem da je mačji kašalj...
 – promrmljao je Rejner bezvoljno. – Hladnokrvan je, brz...

– Iskušao si ga?

– Na neki način, ali ne bih želeo da objašnjavam.

– Da li je revolveraš?

– Jeste! Ali imam utisak da je i koc-kar. Nosi fino elegantno odelo.

– Elegantno?

– Da, pravo salonsko odelo, nezami-slivo za ovaj pakao. Drške koltova su mu ukrašene nečim belim što liči na slonovaču...

– Čudan svat – složio se Bojer. – Uzmi još dva momka i...

– Ne – odbio je Rejner. – Sam ću!

– Rekao sam da uzmeš dvojicu! – po-novio je Bojer energično. – Ne želim da te izgubim kada si mi najviše potreban. I još nešto! Noćas budi miran, čuješ li? Nastavićemo sutra.

– U redu.

– Ništa sa salunom, jasno? Ni sa de-vojkom!

– Zgodna je, tako mi...

– I zapamti – presekao ga je Bojer. – Jezik za zube!

– To činim stalno.

– Uredi da to rade i ostali, pogotovo Hauvel – dobaci Bojer, okrete se i kre-nu nazad prema baraci.

Rejner je nekoliko časaka zurio u tom pravcu, a onda se uputio ka izlazu iz ograđenog prostora.

* * *

Skrhana dugim putem, dramatičnim događajima u vozu, a kasnije i kod oca u salunu, Dženifer je čvrsto spavala nekoliko sati. Onda se iznenada trgla i po-

gledala oko sebe. Sobu je osvetljavala srebrnasto zlatna mesečeva svetlost pa je mogla da vidi obrise svih predmeta.

Zatim je začula korake.

Za trenutak se ukočila, ne usuđujući se da se pomeri.

Oca je ostavila na ležaju u kuhinji pošto je tamo zaspao. Nadala se da će se bar malo odmoriti, ali...

Možda je ustao?

Brzo je zbacila prekrivač, pronašla kućnu haljinu i, ne paleći svetiljku, izašla u hodnik. Obuzeta strepnjom, za tren je pomislila da potraži Holideja na kraju hodnika. No, brzo je odbacila tu ludu misao i sišla niz stepenice na prstima.

Dole je gorela sveća čiji se plamen izvijao poput zmije. Polako se nagla preko ograde i ugledala oca koji se nalazio u neobičnom položaju; klečao je prislonivši uho na pod dok mu se sa desne strane nalazila puška.

– Tata! – pozvala ga je tiho.

Nije je čuo niti se bar malo pomerio.

Lagano je krenula dole i drvene stepenice su zaškripale. To je na starog delovalo kao udarac. Hitro se uspravio i zgrabio pušku.

Dženifer ga osmotri sa jezom: razba-rušena kosa, zažareno lice, blistav pogled i otkočeno oružje... Da li je moguće da sa njim nešto nije u redu, pitala se.

– Tata, ja sam... Dženifer – kazala je nežno. – Šta radiš tu?

– Pssst, draga! – stavio je prst na usta i pogurio se.

Ona zastade.

– Ali zašto? Šta se dešava, tata?

– Zar ne čuješ? – prošaptao je. – Dodi ovamo i oslušni. Lepo se čuje...

– Ne čujem ništa – odvrati devojka užasavajući se pomisli da joj je otac pomerio pameću. – Zašto ne legneš i ne odspavaš?

No, stari je bio uporan.

– Ali... čuju se.. Dolaze kroz zemlju... kao pacovi!

Dženifer mu se približila.

– Ali, tata...

Izraz njegovog lica postao je tvrdi.

– Ne veruješ mi? – upitao je grozničavo. – Ako se malo sagneš, čućeš. Hajde, nasloni uvo na pod.

– Ali...

– Sagni se i oslušni – naredio joj je.

Povinovala se njegovoj želji samo da bi ga smirila. Opirati se u takvim prilikama značilo bi samo pogoršati situaciju.

Prislonila je uho... i do nje su zaista dopirali potmuli udarci. Samo... to nije bilo blizu. Zvuk je mogao da stigne sa bilo koje udaljene tačke van saluna.

Pa ipak, u ovo gluvo doba ti potmuli, daleki udarci odjekivali su zaista stravično.

– Čuješ li?

– Čujem.

– Šta sam ti rekao? Šta sam ti rekao?

Odmah je pomislila na Bojerov salun koji se nalazio u blizini. No, sada nije bilo vreme za radove, jer je sat pokazivao deset minuta posle ponoći.

– To nije kod nas, tata – kazala je.

– Jeste! – razbesneo se stari. – Znam, siguran sam da je tu! Rovare, da me iznenade... Sačekaću ih!

– Hajde sa spavamo – predložila je devojka. – Imamo sutra mnogo toga da pričamo, a ne...

– Samo ti spavaj, draga. Ništa ne brini, ja ću te čuvati – kazao je, ugasio sveću i lagano se spustio na stolicu.

Bio je okrenut ka ulaznim vratima; kundak puške naslonio je na kuk, spreman da deluje ako zatreba. Više nije obraćao pažnju na ćerku.

Ona je stajala i posmatrala ga. Uzalud se tešila da je sve to prolazno; neko je do te mere uznemirio njenog oca da se stari Rolings potpuno promenio i izgubio svoj duševni mir.

Uzdahnula je znajući da sada ništa ne može da promeni. Zato je krenula nazad, ostavljajući oca njegovim mislima i slutnjama. I tek kada je zatvorila vrata sobe, briznula je u plač.

* * *

Bilo je rano jutro kada je Dženifer poterala kola i uputila se prema ranču sudije Volš.

Držala je uzde dok joj je vetar mrsio kosu i razmišljala: ako je šerif Mensel pao kao žrtva mračnih i podlih namera neke gradske „zverke“, nije mogla da razume zbog čega se sudija povukao i dao ostavku u svojim najboljim godinama.

Jače je poterala konja, a prašina se još više uskovitlala. Kraj kojim je putovala počeo je polako da se menja i ona kratko uzdahnu; žućkasti tonovi pejzaža prelazili su u zelene dok su retke šume izbile po obrocima poput ježevih bodlji. U kotlinama se škrto pojavila trava koja se presijavala na jutarnjem suncu.

Dženifer se sada osećala mnogo prijatnije, jer je imala prikladniju odeću; umesto duge elegantne haljine nosila

je kožnu bluzu i muške pantalone sa mnogo džepova. Traka kojom je vezala kosu bila je jedini uočljiv žut detalj pošto je tu boju obožavala. Nije ponela šešir, ali se zato na sedištu pored nje nalazio očev pištolj.

Senke su postale vidno kraće kada je začula udaljene revolverске pucnje. Izdigla se u sedištu kako bi odredila šta je u pitanju...

Pucnji su dolazili baš iz pravca prema kom se upitila, to jest sa ranča.

Videla je tanak stub dima malo zaklonjen bregom i skrenula sa glavnog puta u polje. Zemlja je bila tvrda tako da su točkovi izdržali neravan teren. Pošto je poznavala kraj, devojka je znala da postoje prečice koje će je mnogo brže odvesti do nekih mesta.

Kada je već jasno videla krovove zgrada i čula muk goveda u koralu, ponovo se oglasio „kolt“.

Prišla je još bliže ranču i videla da je velika kapija širom otvorena. Prošavši kroz vratnice, Dženifer zategnu uzde: u dnu dvorišta stajala su dva muškarca i ćutke je posmatrala.

Mlađi je držao u rukama zadimljeni „kolt“.

Bio je to Klifton Volš.

Njegov otac, bivši gradski sudija, nonšalantno mu je stavio ruku preko ramena i radoznalim pogledom odmerio devojku.

Sudija Volš još uvek je bio naočit i krepak čovek. Imao je prijatno lice blagih očiju, pravilna usta i mali nos. Kada je devojka prišla bliže, prepoznao je i oči su mu blesnule radosnim sjajem. Ali to je trajalao samo nekoliko sekundi i pogled mu je ponovo ugasnuo.

– Oh, to si ti, Dženifer! Zaista veliko iznenađenje... Dobro došla.

Devojci se učinilo da je u trenu shvatio o čemu se radi, to jest, da je pretpostavio koji je razlog njene posete. No, ipak se prijateljski nasmešio i pokazao rukom na mladića.

– Poznaješ Kliftona? – upitao je kratko.

– Jedva – odvrati devojka osmehujući se. – Deca tako brzo rastu... Postao je pravi momak!

I zaista, mladić je bio visok i vitak dok su mu crte lica u mnogome podsećale na očeve. Pored toga, iz držanja i pogleda obojice moglo se shvatiti da između oca i sina postoji divan odnos pun ljubavi i poverenja. Od kada je sudijina žena umrla taj odnos je postao još čvršći.

Dženifer odmeri oružje u mladićevim rukama.

– Da li je to neki čas? – upitala je.

– Da – odvrati sudija suvo. – Dosta je buljio u knjige, vreme je da nauči prave stvari. Hajde, izvoli u kuću, Dženifer – pozvao je.

– Hvala, ali radije ne – odbi devojka. – Žurim da se vratim, jer je tata ostao sam.

– Kako mu je?

– Loše...

Sudija uputi mladiću poseban pogled koji je značio da ih ostavi nasamo. On je to razumeo, klimnuo glavom Dženifer u znak pozdrava i žurno se udaljio.

Volš je poveo devojku do verande gde su se nalazile tri udobne fotelje i stočić.

– Kada ste poslednji put bili u gradu? – upita Dženifer direktno.

– Ne sećam se – odvrati ovaj. – Izbegavam da odlazim tamo. Ako mi je nešto potrebno, pošaljem nadzornika u nabavku i to je sve. Da li se dešava nešto posebno?

– Naravno, ali kako biste vi to znali? Ovaj... neko opседа moga oca. Uvrteo je u glavu da hoće da mu uzmu salun i da ga ubiju. Noću ne spava, neprestano stražari s puškom. Nepoznati ljudi se šepure po gradu i niko im ne može ništa...

Sudija je bio potpuno miran i nije pokazivao nikakvo interesovanje za devojčinu priču. Ili je sve već znao ili ga tako nešto uopšte nije interesovalo.

– Ja sam daleko od svih tih događaja. Ne želim da imam ništa s tim.

– Oh, bože, zaista vas ne prepoznajem! Pa ovo je vaš grad! Godinama ste u njemu delili pravdu, a sada odjednom...

– Zašto si došla, Dženifer? – prekinuo je. – Da mi držiš predavanja? Mnogi su već pokušali, ali ja ipak ostajem pri svome.

Ona se nagnu napred.

– Nemate pravo da se ogradite, sudijo! Evo, ja ću ostati i boriti se za svoj salun ako je nekome stalo da ga uništi.

– Bolje nemoj – kazao joj je Volš mirno. – Ako hoćeš da me poslušаш, prodaj sve i odvedi oca u Načez. Smesta!

Dženifer uzdahnu.

– Vi nešto znate, ali to prećutkujete, zar ne? Ko vas je tako preplašio? Znate li da su mene hteli da ubiju u vozu? I to dva puta!

Sudija se prvi put nervozno promeškolji. Uzeo je ugašenu lulu i istresao pepeo preko ograde.

– To je razlog više da se što pre vratiš – kazao je posle kraćeg ćutanja.

Ona shvati da je sudija zaplašen, odnosno da je promena u njegovom ponašanju rezultat nečega veoma ozbiljnog.

– Šta se desilo, sudijo? – polako je upitala.

Nije joj odgovorio. Uzeo je duvankesu iz džepa i počeo da puni lulu.

– Znači, uzalud sam dolazila... – kazala je tiho. – Nadala sam se da ću nešto doznati. Mislila sam... čovek kao vi, sudijo, ne može tako dugo da ostane po strani.

– Dosta! – prekinuo ju je oštro. – Ništa me se ne tiče! – dodao je, dok mu se lice smrklo, a brada zadrhtala. Ponovo je istresao lulu, iako je nije ni zapalio. Osvrnuo se oko sebe i kada se uverio da nikoga nema u okolini, nagnuo se prema devojci.

– Sve je to komplikovano i surovo, a ti si strašno mlada i naivna, draga moja. Znaš, kada je šerif ubijen, zaključio sam da su ga ubili na drugom mestu, a onda dovukli na ulicu. Bio sam spreman da isteram stvar do kraja, ali...

– Ali?

– Onda su jedna noći došla trojica jahaća – nastavio je Volš uvukavši glavu u ramena. – Upali su u kuću sa kapuljačama na glavama, podigli me iz postelje i gurnuli Kliftona ispred sebe. Tada su jasno rekli da će ga ubiti ako se ne povučem! Odmah i bez oklevanja...

Sada joj je cela stvar bila mnogo jasnija. Sudija Volš je zbog sina jedinca

stavio na kocku svoju čast, svoj položaj i karijeru...

– Ne znate ko su bili?

– I da sam znao... zar sam mogao da dokažem? Zar sam mogao sam da se borim? Sina nisam mogao da držim pod kaputom ili pod ključem. I tako sam se povukao...

– Ali...

– Nema „ali“, dete! Stavili su me pred svršen čin; ili da se odmah ujutru povučem ili da se oprostim od sina. To je sve. Kao što vidiš, istovremeno je i strašno i jednostavno. A sada... mislim da je bolje da odeš – dodao je ustajući sa stolice dajući joj do znanja da više ne želi bilo kakav razgovor.

Za tren se okrenula i na drugim ulaznim vratima ugledala Kliftonovo lice. Čežnjivim pogledom je odmerio njena kola kojima se vraćala u grad. Razumela ga je pošto je bio mlad i željan društva, a otac mu je sigurno zabranio svako napuštanje ranča. Pošto je sudija stajao okrenut leđima, samo je mahnula mladiću i napustila kuću bez pozdrava.

Razmišljala je o onome što je sudija rekao i kockice su počele lagano da se sklapaju. Šerif je uklonjen, sudija uceđen, njen otac zaplašen... Neko je zaista nameravao mirno da vršlja gradom. A taj „neko“ mogao je da bude samo Moris Bojer.

Naravno, bila je to samo pretpostavka bez dokaza, ali na osnovu onoga što je videla i čula, Dženifer je jednostavno osećala njegove prste u svemu tome. Ti silni tobožnji „rodeo jahači“ na njegovom posedu, onaj razroki revolveraš, očeva halucinacija o maskiranim ko-

njanicama sa bakljama... U stvari, sada je znala da nije u pitanju halucinacija pošto je i sudija govorio o maskiranim ljudima. A sve je počelo dolaskom Bojerovih ljudi...

I šta je uopšte hteo taj čovek? Kakvu vlast za sebe?

Ošinula je konja i izbila na puteljak. Životinja je pojurila i kada je u trenu sklopila oči učinilo joj se da leti. Bilo je veoma toplo, a vazduh je postajao sve vreliji.

Kada se ponovo našla na glavnom drumu, iza jednog useka se pojavio jahač i našao se tik pred njenim kolima. Iznenadena, snažno je povukla levu uzdu kako bi izbegla sudar. U magnovenju je opazila žutu košulju i odmah prepoznala Artija Rejnera.

Iako s mukom, nekako je uspela da se zadrži na sedištu. Veoma vešto i brzo revolveraš je sa svog sedla dohvatio uzde devojčinog konja i začas ga smirio. Pritom se neprestano smešio.

Dženifer odmah skrenu pogled prema „koltu“ na susednom sedištu. Međutim, od siline udara revolver je skliznuo na papučicu za noge. Bespomoćno ga je pogledala shvatajući da ne može da ga dohvati, jer bi Rejner primetio takav pokret. Ipak, imala je bar bič u rukama.

Što se tiče revolveraša, on je pokušao da svom licu da neki zavodnički izraz mada mu to nije polazilo za rukom.

– Šta hoćete? – upitala je devojka brišući znoj sa čela malom maramicom.

– Ovuda ne bi trebalo da vozite sami – kazao je.

– Čega da se plašim? Zvečarke?

– Ima i toga...

– Ja sam ovde rođena, mister. Poznajem kraj, pa i zvečarke svih vrsta.

Rejner je pažljivo odmeri.

– Šta je rekao sudija?

– To se vas ne tiče!

– Tiče me se, itekako! Pogotovo ako konce pokuša da mi smrsi neka lepota!

– Ako mislite da ću pasti na jeftine komplimente, onda ste se prevarili!

On joj se opasno približio.

– Gospođice... – progundao je kroz zube opasno sevajući očima – što se ne vratite odakle ste došli? Prodajte salun, odselite se i uživajte u miru. Inače...

– Inače?

– Inače ću zaboraviti da ste dama.

– Već sam rekla da ću ostati – odvratila je i zatresla uzdama spremna da krene. No, Rejner nije želeo da je pusti.

Uostalom, niko ih nije video. Bili su sami u divljini, a oko njih pustoš.

– Ne žurite – doviknuo je i uhvatio je za ruku. – Nismo završili naš susret u salunu.

– Sklonite se! – povikala je, izmakla se koliko je mogla i zamahnula bičem.

No, bila je suviše spora za izvežbane reflekse jednog revolveraša: odjednom se ponovo našla uklještena među njegovim rukama. Pokušavao je da se svuče sa sedišta dok se iz sve snage opirala i otimala.

Shvativši da ništa ne može da učini, palo joj je na pamet da pribegne lukavstvu.

– Večna borba muškarca i žena – dobacila je dahćući. – Zašto ne prestanete sa silom i jednostavno dozvolite da vas poljubim?

On se prenu. Izgleda da je iščekivao sve, samo ne ovo.

– Zar... Mislite ozbiljno?

– Zašto da ne?

– Pristajem – iscerio se. – Ali sa svaki slučaj ću vam držati ruke.

– Ruke nisu važne... – promrmljala je.

Za trenutak je postao podozriv; ipak, ona je bila tako blizu, mlada, lepa i poželjna. Usne su joj bile tako nežne, ruмене i pune...

– Neka poljubac bude samo početak, lutkice – progundao je ošamućen njenom blizinom.

Usne su im se spojile, ali samo za kratko.

Rejner je prvo uzdahnuo, a onda s bolom zaurao. Naime, Dženifer Rolings mu je skoro pregrizla donju usnu: za tren ga je oblila krv i zaslepio ga strašan bol.

Devojka je ošinula konja i pojurila. Nije želela niti imala vremena da se osvrće. Divlje je gonila životinju, kako bi se domogla grada pre nego što se Rejner osvesti i stigne je.

Sada je iza sebe imala smrtnog neprijatelja!

Ipak, nije izdržala, a da se ne osvrne...

Nebesa!

Vranac Artija Rejnera jurio je za njom kao sumanut. Nije verovala da će tako brzo krenuti za njom. Ali, šta je tu je. Morala je nešto da pokuša; sagnula se i dohvatila revolver. Uspela je da ga otkoči, a onda zadene za kaiš pantalona.

No, znala je da je trka za nju unapred izgubljena; ako nastavi ovim tempom, Rejner će je stići i onda...

Onda će biti strašno. Slutila je da će razbesnели bandit želeти једино да се освети. А то је значило скоро сигурну смрт. Уосталом, ионако је требало да умре у возу из Батон Руџа...

Но, није менјала tempo; обавијао је облак праšине закланјajući је од револвераšевог погледа. Но, ни то јој није много вредело пошто јој се гонилac svakим минутом све више приближавао. После пола милје био је већ толико близу да је потерао коња са пута и наставио трк са стране. Сустизао ју је све брже и одсудни тренутак munjevito се приближавао.

Дџенифер схвати да не може само да бежи пошто је то значило исто што и предаја. Зато је извукла „kolt” и насумце опалила према Рејнеру.

И промашила!

Револвераš је био изненађен njenim gestom mada није успорио. Чак се и сам машио свoga оружја.

Сада је више није заклињала прашина и гонилac је јахао uporedo с njом. Чинило се да namerno не prilazi и на неки чудан начин ужива у овој неизвесности.

Затим је нанишао у коња.

Несвесно, Дџенифер је подигла руку и притиснула обарач. Наравно, ни сама није verovala да ће у оваквом suludom trku успети да погоди свог gonioca. Ипак, успела је да одложи njegov hitac.

Рејнер је вратио „kolt” у futrolu и okrenuo vranca ka kolima. Крајем узде бесно је шибao коња по врату, мало poguren, dok му је vetar dizao obod „stetsona”.

Више није имала шансе да побегне.

У очајању, поново је припучала dok јој се рука tresla kod svakог hica. Рејнер се nezadrжivo приближавао.

Сада је јасно могла да види како му се niz bradu слива krv.

Револвераš је неко време јахао уз коња у zaprezi, а потом га зауставио. Девојка је бесно hitнула на njega празан revolver, али га није pogodila. Izvio је glavu и zlobно се iscerio. Izgledao је заиста страшно: natečena usna, зажарен поглед, leva obrva visoko podignuta, очи iskolačene. Онда је prestaо да се cerи и поново болно zgrчио usne.

Пokuшавши да побегне од njegovих руку, Дџенифер се izmakла и klizнула на другу stranу kola. Али, то је učinila више instinktivno nego што је verovala да јој bekstvo може doneti spas, пошто се налазила nadomak Рејнерове руке. Знала је да ће је у неколико skokova стићи, али ипак је pokušала...

Смејући се, lagано је zaobiшао kola и... bila му је у rukama.

– Сада си завршила своје, lutko – dobacio јој је, napуштајући sedlo.

Ипак, bila је решена да се бори до последњег daha.

– Биће то само леп пад са kola – dobacio је. – Мало крви на глави од удара и после toga... све је готово.

Иако ljут, са страšћу је posmatraо девојчине grudi које су се dizале и спуштаle у ritmu ubrзаног disања.

– Бићеš само леп mrtvac – nastavio је и dalje kruжећи око девојке.

Okrenula се око себе, очајнички traжећи нешто чиме би могла да се brani. Али, videla је само праšину и poneки kamen, не већи од oraha.

U sledećem trenutku sve se dogodio u magnovenju; Dženifer je osetila njegovu nogu ispod svoje, snažne ruke koje su je zgrabile za ramena... Odmah posle toga našla se na zemlji.

Narednog momenta Rejner se bacio na nju.

Otkotrljala se u stranu kako bi izbegla njegov zagrljaj. Tom prilikom zagnjurila je lice u prašinu i usta su joj se napunila gadnim bljutavim prahom. Misleći samo na to kako da pobegne, skoro da se našla pod kopitama njegovog konja.

Revolveraš je besmisleno zurio u svoje elegantne pantalone koje je zaprljao nepotrebnim padom. Umesto da pojuri devojkicu, prvo je dobro otresao prašinu sa nogavica, a tek onda je potražio pogledom.

Za tren se oslobodivši, ona je trčala prema kolima.

Rejnerovo lice iskrivilo se od besa. Lagano je izvukao „kolt” i nanišanio...

Hici su uskovitlali prašinu ispred devojčinih nogu tako da je zastala. Sledeći metak okrznuo je upregnutog konja i nagnao ga u divlji beg. Uzdahnula je, ne verujući svojim očima; poslednja šansa je otišla u nepovrat.

Sada je krenuo prema njoj bez oklevanja. Okolo je vladala tišina, a sunce je nemilosrdno peklo.

– Govorio sam ti da je bolje da se vratiš – dahtao je. – Ali, sada je kasno i više nema povratka.

– Ti si poslao one ljude na voz? – upitala Dženifer dok ju je obuzimala čudesna nada da će preživeti i saznati ono što je muči.

Ali, nije joj odgovorio. U njemu samom vodila se borba između nagona da je poseduje i zadatka da devojkica mora umreti. On je želeo da spoji oboje i prvo se zabavi. Smrt uvek može da sačeka, mislio je.

– Prokletnice... – prošaputao je sa mržnjom. – Ipak ću te odmah ubiti – dobacio je glasom iz koga je izbijala mržnja.

Kao eho njegove pretnje do njih je dopro zvuk kao kada konjsko kopito sklizne niz neki kamičak...

Ona je zatvorila oči. Da li joj se to pričinjava? Ne, nije moguće. Niko nije mogao da se zadesi na ovom mestu i to baš u ovom trenutku!

I lice Artija Rejnera postalo je za njansu smrknutije. Prvo nije verovao, a onda je i on shvatio da... zaista. Neko je bio tu, sasvim blizu. Kao iz zemlje iznikao!

Kada je ponovo otvorila oči, Dženifer se zaljuljala od umora, neverice i olakšanja. Što se Rejnera tiče, osetio je da sa tišinom oko njega nešto nije u redu. Udaljeni lešinari koji su prhnuli u nebo čim su se oglasili pucnji, sada su sklopili krila na nekom suvom drvetu neobičnih grana.

Pogledao je napred i – ugledao deo nečije senke.

Neki konjanik je bio tu! Dodavola! I samo je on mogao da iskrsne baš sada, kao i juče u salunu kada se jednostavno pojavio na vratima i zatražio slobodnu sobu!

Okrenuo se na petama, misleći da je već na nišanu.

Ali, Dok Holidej je mirno sedeo na konju sa rukama na jabučici sedla. Imao

je nedokučiv, pomalo podrugljiv izraz lica što je Rejnera dovodilo do ludila.

– Opet ti – zasiktao je, dok mu je palac dodirnuo vrh revolverskog kundačka. – Bolje da se nosiš u pakao!

– Smetam li? – dobacio je Dok podrugljivo što je Rejnera dovodilo do ludila.

Što se tiče Dženifer, ona nije rekla ništa. Samo se opustila na kolena i tako ostala dok joj je vetar mrsio kosu, a suze se slivale niz obraze.

– Imaš običaj da smetaš, mister – kazao je Rejner obraćajući se Doku.

Ovaj mu nije odgovorio već se okrenuo prema Dženifer.

– Malopre su pored mene projurila kola – rekao je. – Da li su vaša?

– Jesu – odvratila je tiho.

– Onda ćete morati da se zadovoljite jahanjem, gospođice. Vaš kavaljer će vam ponuditi svoga konja.

– Ja? – trže se Rejner i odmah pomisli na milje koje bi trebao da prepešači po najžešćem suncu. – Tako nešto ne dolazi u obzir! Samo preko mene mrtvog...

– Može i tako – dobaci Holidej hladno.

Rejner je odmah zaključio da nije dobro vreme za obračun. Nešto iz ovog stranca izbijalo je takvom silinom da mu je mutilo razum i sputavalo ruke. Sada je shvatio da je Bojer bio u pravu; sledeći put moraće da povede još nekoga.

Ipak, šta je drugo mogao da preduzme? Ako bude hteo da mu uzme konja.... Pogledao je i shvatio da čovek u crnom to upravo namerava da učini. Gledao ga je kako potpuno mirno uzi-

ma uzde njegovog vranca i – bez razmišljanja povukao.

Prasnulo je i lešinari su ponovo prhnuli u nebo.

Sa Holidejevog kuka je blesnulo, a onda se pojavio oblačak dima.

Sa druge strane, Rejner je glupo zurio u svoj dlan; „kolt” je ležao na zemlji dok mu je zrno samo oprljilo šaku. Progutao je „knedlu” shvativši da ga je tajanstveni čovek mogao mirne duše ubiti samo da je hteo.

Osetio je kako ga obuzima neopisivi bes. Pa taj prokletnik je morao da nestane! Ako se on, poznati Arti Rejner, neprijatno osećao u njegovom prisustvu, onda ostali pojedinačno nisu imali nikakve šanse! Baš nikakve!

U međuvremenu, Dženifer je jedva nekako stala na noge i uz veliki napor se popela u sedlo. Nije više marila za svog napadača i njegove otrovne poglede. Samo je želela da se što pre dokopa grada, saluna i vidi svoga oca. Zato je ćutke mamuznula konja i na Holidejev znak krenula.

Rejner ih je pratio bespomoćnim pogledom. Nije vikao nije pretio, ali u sebi im je obećavao pakao!

* * *

Nekih stotinak jardi oboje su jahali ćutke.

Kada ga je Dženifer pogledala ispod oka videla je uobičajenu sliku: ozbiljno i obrijano lice, čista bela košulja, kravata boje vina i besprekorno tamno odelo.

– Smem li da znam koji vas je vetar doneo ovamo? – upitala je tiho.

– Rekli su mi da ste rano jutros kolima projurili u ovom pravcu.

– Rekli su vam? Zašto?

Dok navuče šešir još dublje na čelo.

– Tražio sam vas...

– Mene?

– Da. Sišao sam u salun malo ranije i nije bilo nikoga.

– A tata? Hoćete da kažete?

– Nije bio tamo. Vrata su bila otvorena, a salun prazan...

– A gde je otišao?

– Ja sam samo gost i ništa više, mis Rolings. Nemam nameru da vodim brigu o bilo kome. Ako je neka odrasla osoba toliko nerazumna da uništava sebe, ja tu ništa ne mogu, zar ne?

Po tonu njegovog glasa naslutila je da nešto krije. Za trenutak ju je uhvatila panika, ali je uspela da se smiri.

– Šta se desilo – najzad je upitala.

– Pa... rekli su mi da je otišao kod nekog Bojera... da ga ubije.

– Šta?

– Dobro ste čuli. Poneo je punu kutiju metaka i kazao da će ga ubiti.

– Ali... to... to je nemoguće. Zašto su ga pustili?

– Zar je neko mogao da ga spreči? – upitao je Dok. – Uostalom, možda je i mogao, ali ljudi često vole da gledaju predstave. Verujem da su mnogi od njih pošli za njim da vide šta će se dešavati.

– Oh, ne govorite tako!

– Šta ću, kada tako jeste. Samo da znate da su ljudi čudni, mis. Nego, došao sam da vam javim i opet vas zatičem u rvanju sa onim razrokim lepota-
nom. Zar još niste shvatili koliko žene na Zapadu moraju biti obazrive?

U njenim očima se pojaviše suze.

– Vama zaista hvala. Ne znam šta bih... Ali, sada je reč o mom ocu. Moramo požuriti i pronaći ga po svaku cenu...

– Nećete stići – prekide je Holidej mirno. – Ako se opameti, biće dobro. Ako ne...

– Šta onda? Ubiće ga?

– To vi najbolje znate. Ja nisam iz ovih krajeva.

– Pomozite mi!

– Ja nisam ničiji anđeo-čuvar, devojko. Trebalo je da budete upoznati sa onim šta vas čeka. Pomogao sam vam nekoliko puta, ali više nemam nameru da istrčavam pred olovo. Odlazim danas popodne.

– Oh, nemoguće! To bi bilo isto kao da ste mi učinili neko zlo! – povikala je. – A vi niste ni zli ni hladni, samo se tako predstavljate. Zar biste u suprotnom krenuli da me potražite? U vozu ste se našli slučajno, ali ovo je drugo! Oh, baš sam luda što se tu raspravljam kada moram toliko da žurim! – dodala je i snažno poterala vranca u galop.

Dok ju je sledio na određenom odstojanju.

Ona nije bila glupa cura, to nikako. Prozrela ga je i to mu je rekla. Jer, Holidej nije bio bitanga mada se o njemu pričalo svašta. On nije mogao da ostavi nekoga na cedilu, ako taj to nije zasluživao. Pogotovo ako je u pitanju bila devojka, „sama među kojotima”.

Ona je to osetila i otvoreno mu rekla.

Put do grada prevalili su u tišini, svako sa svojim mislima.

Dženifer je ujahala u glavnu ulicu u trenutku kada su njenog oca stavljali na kola. Ugledavši mnoštvo poznatih i nepoznatih ispred „Autbek saluna”, odmah je pomislila na najgore.

Prvi ju je opazio Loton Patrik i pošao joj u susret. Ostali su zastali i napravili joj prolaz.

Začudo, u njoj je odjednom nešto zamrlo. Nije bilo ni grča ni suza ni bola. Znala je da je gotovo sa ocem i sa prošlošću. Sada je njegovo telo ležalo na kolima pogrebnika Bila Ledžera i ništa ga nije moglo vratiti u život...

Ostala je potpuno sama. Suze su je pekly u očima, ali nije plakala.

I ta gomila... bila je kao sivkasta magla, nema i blago ustalasana, kao kada se kroz prozorsko staklo zamrljano kišom naziru kretnje sa druge strane.

Bredli Rolings ležao je bled, zatvorenih očiju i krvave košulje. Prvi put posle mnogo nedelja lice mu je bilo smireno i bez grča.

Osetila je Patrikovu šaku na ramenima, ali to joj nije mnogo pomoglo. Nepomično je stajala pored kola i neko vreme nemo zurila u očevo telo.

Okupljeni ljudi počeli su da se zgleđaju i sašaptavaju; ta devojka nije pustila suzu, nije se bacila i zaridala. Jednostavno je stajala kao kip i gledala...

Holidej je ostao u sedlu, izvan domašaja njenog pogleda. Na drugoj strani ulice video je trojicu ljudi koji sigurno nisu bili žitelji Lafejeta.

Najkrupniji od njih bio je u debelom širokom džemperu, sa opasačem pri dnu. Stajao je podbočen kao da sve izaziva. Bio je to Moris Bojer.

Za trenutak su im se pogledi ukrstili, a onda se Bojer pognuo i nešto došapnuo čoveku do sebe. Ovaj je klimnuo glavom i polako se povukao prema uglu.

Za to vreme stari Patrik nije napuštao Dženifer, ali joj nije ni dosađivao. Znao je da sada ne vrede nikakve reči utehe i čekao da se devojka povрати od šoka.

A ona je to učinila veoma brzo. Naime, iznenada je koraknula napred i otvorenim, jasnim pogledom osmotrila ljude oko sebe.

– Zašto ne odete? – upitala je odlučnim glasom. – Šta sada gledate? Uostalom, gde ste bili kada je umirao? Odlazite! Hajde, odlazite!

Naravno, slutila je da nije pravedna, jer je tu bilo i ljudi koji nisu zasluživali prekor i koji su je znali još kao malu devojčicu. Neki od njih prosto nisu bili tu, ili pak nisu ni znali šta njen otac smerao. Ali, bol je bio jak, a ogorčenost ogromna. Znala je da se njen otac obraćao mnogima, da se žalio kako mu prete, da je govorio o obračunu... No, niko od njih nije reagovao, niko ga nije utešio i pružio mu bar kakvu-takvu podršku.

– Odlazite, šta čekate? – ponovila je još odlučnije.

I svet je počeo da se razilazi...

Ostalo ih je samo šestoro: Dženifer i stari Patrik, preko puta Moris Bojer sa dvojicom i sasvim sa strane, jahač na velikom ždrepcu.

Pogrebnik Bil Ledžer stajao je nešto dalje, čekajući znak da priđe svojim kolima. Naime, nije se usuđivao da tako nešto učini bez devojčinog poziva.

Holidej je lagano pripalio cigaru. On je znao da Bojer nije ostao zbog Dženifer, već zbog njega. I čekao je da vidi šta hoće.

Mora da je poslao jednoga od ljudi da nađe Rejnara. Hm... to će mu biti malo teže, pomisli.

Devojka je još uvek stajala pored kola.

– Recite... – najzad je promucala okrenuvši se Patriku – šta se desilo? I zašto?

Loton Patrik je nervozno kršio prste.

– Ne znam, dete. Uzeo je pušku i otišao. Ne znam, ali... Otišao je pravo na žicu i zvao Bojera. Bilo nas je dosta koji smo to videli i čuli. Bojerovi stražari su ga opomenuli da ode, ali on ih nije poslušao.

– Ko ga je ubio?

– Kada je Bojer izašao, on je podigao pušku i počeo da puca. Zrna su skoro dokačila Bojera: naravno, njegovi ljudi su uzvratili i tako... Desilo se...

– Nije ga ubio Bojer?

– Ne... Sve se desilo tako brzo. Izgledalo je kao da namerno traži smrt. Ne znam zašto je to uradio, pogotovu sada kada si ti došla...

Ona uzdahnu.

– Sada je sve gotovo.

– Ne znam šta da ti kažem... Šta ćeš ti da radiš? Vraćaš se u Načez?

– Ne.

– Ne? Ali...

– Ostajem u salunu – odvratila je odlučnim glasom. – Nastavljam bitku.

– Ali... protiv koga?

– Nadam se da će se pokazati.

Patrik brižno zavrte glavom. Nije mu se dopadala devojčina odluka.

– Sigurna si da ćeš ostati?

– Jesam. To dugujem ocu. On nije hteo da ga proda ni po koju cenu, pa neću ni ja.

– Ali, ti si samo devojka! Nećeš moći sama...

– Pokušaću! Možda u ovom gradu ima ljudi koji se ne plaše da stanu iza mog šanka? – odvratila je i pogledala preko ulice.

No, Bojer je bio zauzet odmeravanjem čoveka u tamnom.

– Bredli nije izdahnuo odmah... – promucalo je Patrik. – Umro mi je na rukama, dete moje...

Devojčina brada je zadrhtala. Znala je da nije trebalo da ostavlja oca niti da luta do sudijinog ranča i izigrava gradskog dušebrižnika.

– Je li... rekao nešto... – promucala je tiho.

– Jeste... nekoliko reči. Poverio mi je da ima ušteđevinu i rekao: „Nađi i daj Dženifer... Neka ode...” Eto, baš to je rekao. Naravno, opisao mi je mesto gde se novac nalazi.

– Sada ne želim o tome – prekinula ga je devojka. – Želim da ga sahranim posle podne.

– U redu, draga. Ja ću sve srediti.

Na Patrikov znak pogrebnik je prišao kolima, a starac krenuo sa Dženifer prema salunu.

Zajedno da pratiocima Bojer krete prema Doku. Ljudi koji su išli pored njega izgledali su surovi, hladnokrvni i brzoruki.

Posle nekoliko trenutaka tišine i iščekivanja Bojer stade ispred Doka i ponovo ga osmotri.

– Igrate li poker? – upitao je bez ikakvog uvoda.

– Svako igra svoju igru – odvratio je Džordžijanac. – Šta vas muči? Devojka?

– Sve zavisi – odvrati Bojer hladno. – Ako igrate, čekam vas večeras u hotelu.

– Doći ću!

Bojer se okrete oko sebe kao da nekoga traži pogledom.

Dok odbaci opušak.

– Čekate li možda vašeg „žutokošuljaša”? – upitao je nehajno.

Ironičan smešak na Bojerovom licu se zaledio.

– Videli ste ga?

– Da, nedavno.

– Gde?

On palcem pokaza prema severu. – Krenuo je ovamo, ali peške.

Jedan od pratilaca priđe Bojeru i dobaci – Rekao sam vam da mi onaj konj pod devojkom liči na Rejnerovog.

Ovaj ga ućutka pokretom ruke.

– Šta mu se desilo?

– Nesreća!

Bojer klimnu glavom. – Verovatno mu se spotakao konj?

– Pogodili ste – potvrdi Holidej.

– Grešite što ostajete, mister.

– Moj život je ionako pun grešaka – dobacio je.

Bojer se okrete prema pratiocu.

– Povedi odmah rezervnog konja i požuri!

Čovek se bez reči udaljio, a njegov gazda je ponovo odmerio Holidejevog konja.

– Lep konj – kazao je žmireći. – Bilo bi šteta da ostane bez gospodara – kazao je, ponovo se ironično nasmešio i hitro udaljio bez reči.

Dok je ostao sam na pustoj ulici.

Razmišljao je kuda da pođe. U „Autbek salunu” su bile spuštene zavese i namaknuti kapci. Devojka je verovatno želela da bude sama, pa se povukla u svoju sobu. A njemu se jednostavno nije išlo tamo. Naravno, nije se plašio, ali u tom trenutku mu je smetao žig smrti koji je lebdeo nad salunom. Što je najvažnije, krug se nije zatvarao smrću starog Rolingsa. Sada je na redu bila njegova ćerka...

No, kako uhvatiti neprijatelja? Kako dokazati da je to baš on?

S druge strane, zašto bi on radio bilo šta? Dženifer Rolings ga nije zvala, nije molila. Ali, možda je baš zbog toga ostajao uz nju. Uostalom, kuda je žurio? U Teksas? Arkanzas? Oklahomu? Svuda će biti isto; uvek će se naći neka preteća cev, nečija senka na njegovom putu, neko ko je u nevolji...

Zato je pustio ždrepcu da ga nosi. Nije ga zanimalo na koju stranu.

Pogledi iza zavesa i ćoškova pratili su njegov prolazak. Interesovanje za takvu osobu bilo je razumljivo pošto ga niko nije poznavao niti znao odakle se odjednom pojavio. Ali, čuli su da je sa devojkom i videli da se ne boji.

Već je počelo da se šuška kako bi to bio pravi šerif za Lafejet.

Međutim, Dok je prema toj ideji gajio strahovitu odbojnost, mada je smatrao da većina ljudi ne zaslužuje da se za njih stavi glava u torbu. Ipak je često pomagao onima koji nemaju dovoljno

snage da pomognu sami sebi. Ali, kada će to učiniti zavisilo je uvek od njegove procene i njegovih osećanja kao što je to bilo i ovog puta. Njegovu samilost nisu zasluživali svi, a posebno ne građani Lafejeta.

Iz misli ga je prenuo oštar uzvik.

– Digni ruke, pseto!

Konj je zastao kao da se to odnosi na njega. Holidej je okrenuo glavu i odmah znao; grubo lice sa niskim čelom i isturenom donjom vilicom, košulja zavrnutih rukava sada poderana na nekoliko mesta, pocepane pantalone i leva ruka u nekom prljavom zavoju.

Bio je to Kolm Šerman koji je iskočio iz voza između Opelusa i Lafejeta. Izgledao je prilično jadno, čupav i neuredan sa bradom koja je od prašine dobila neku sivu boju.

U zdravoj ruci je držao „kolt”.

– Ne poznaješ me? – dobacio je Šerman uživajući u prilici koja mu se neočekivano ukazala. Naime, tek što je zakoračio u grad, naleteo je na prokletnika zbog kojeg je morao da iskače iz voza.

– Poznajem – odvratio je Dok mirno.

– Takva njuška se ne zaboravlja!

– Pseto! – zarežao je Šerman. – Ubio si mi najboljeg prijatelja zbog one devojčure! Sada je i tebi došao kraj!

– Svakome jednom dođe kraj – odbrusio mu je Džordžijanac. – Samo... možda je tvoj bliži...

Šerman zbunjeno zatrepta. Onda je shvatio da ga stranac vuče za jezik i iscerio se.

– Nećeš više lajati, prokletniče! Putuj u pakao!

Istoga časa Dok se nekako iskrenuo i munjevito skliznuo iz sedla.

Iako mu je Šermanov hitac prohujao pored glave, njegov verni konj Mig se nije ni pomerio. Dok se sada našao tačno ispod njegovih sapi, pored kopita.

„Linkoln” mu je zablistalo u ruci pre nego što je bandit drugi put pritisnuo obarač.

Odmah zatim Šerman je bolno zaur-lao. Sada je bio pogođen u drugu ruku! Ispustio je „kolt” i kao pijan se zateturao prema ulici.

Dok se mirno vrati u sedlo.

– Javi se Bojeru – dobacio je. – Neka ti nađe lekara... ili možda grobara.

Šerman je buljio u njega kao avet. Imao ga je na nišanu i bio izbačen iz igre samo jednim potezom!

Stajao je tako kao ranjeni medved, razmišljajući da li je sve bilo san ili java...

* * *

Iako je gotovo celu noć bila budna, Dženifer nuje čula Holidejeve korake.

Ujutru su građani Lafejeta mogli da vide neobičnu sliku: zamazani bojama i sa četkama u rukama, devojka, Loton Patrik i njegov nećak Bo San koji je jahao za ranč „Silver Star”, bojili su zidove „Autbek saluna” u žuto!

Inače, stari Patrik je nagovarao nećaka da se drži podalje od grada i gleda svoja posla na ranču. No, ovaj put je načinio izuzetak: pozvao je momka na dva dana, unapred mu napominjući da ne očekuje miran san.

Bo San je došao još uvek se nećakajući, ali kada je video Dženifer, odmah je pristao. Bio je to visok i snažan momak

plave kose, simpatičnog muževnog lica i očiju boje neba. Iako je bio nekoliko godina stariji od Dženifer, izgledao je mladoliko, uprkos ozbiljnosti kojom je zračio. Inače, bio je veoma dobar kau-boj, odlično je baratao pesnicama, ali i koltom. No, u društvu devojaka bio je veoma povučen tako da su ga drugovi mnogo puta zadirkivali zbog toga.

Naravno, pojava prelepe Dženifer potpuno ga je očarala i odmah je pristao na sve samo da bude u njenoj blizini.

Vredno su radili bojeći fasadu devojčinom omiljenom bojom. Salun je sada bio mnogo više uočljiv i delovao je urednije. Dženifer mu je promenila i ime tako da je sada iznad vrata stajala tabla sa natpisom „Jelou kazino“.

– Ne znam zašto je kazino kada je u pitanju običan salun – dobaci Bo San ujaku.

Stari Patrik slegnu ramenima.

– Možda će otvoriti kockarnicu? – odvratio je. – Hm... ko zna šta joj se mota po toj lepoj glavi? Poslala je neke telegrame u Baton Ruž i Nju Orleans...

– Telegrama?

– Aha! Ne bi me čudilo ako za nekoliko dana na stanici istovare neki rulet!

– Pa... to košta... – promrmljao je mladić.

– Bredli joj je dovoljno ostavio.

Dok su radili oko fasade i sređivali trem, ljudi su zastajkiivali, komentarisli i vrteli glavama. Onda su, jedva primetno, osmatrali okolinu pitajući se da li se u blizini nalazi neki od Bojerovih ljudi.

Bo San se zaista trudio. Čak je skinuo košulju kako bi lakše radio, ne

primećujući da Dženifer sa divljenjem odmerava njegove snažne mišice.

Sav posao bio je urađen do podneva.

Što se tiče starog Patrika, on je krišom posmatrao dvoje mladih i odmah naslutio da se njegov nećak, po svoj prilici, neće ni vraćati na ranč.

Ova slutnja se veoma brzo obistinila. Naime, čim je mladić završio sa bojenjem prozora i dovratka i odložio četku, Dženifer mu je prišla. Posmatrala je njegovo lice zamazano bojom i sa osmehom upitala – Kolika vam je plata na ranču?

– Pa... – zbunio se Bo San. – Ako nemamo gubitaka...

– Nije ni važno – prekinula ga je devojka. – Dajem dvostruko ako ostanete u kazinu da točite piće. Posao nije težak i...

– Pristajem! – izletelo je mladiću.

Patrikovo lice se smrklo. Kratko je uzdahnulo i pogledao u devojku.

Međutim, ona se veoma brzo snašla. U stvari, znala je šta stari očevo prijatelj misli i odmah to rekla.

– Znam šta tišti čika Lotona – kazala je mirno. – Meni pretila opasnost... ne znam tačno od koga. Možda je to Rejner, možda neko drugi... U svakom slučaju, htela sam da vam kažem da je opasno biti sa mnom.

– Nisam kukavica!

– Ah! – promrsi stari kroz zube. – U svakom slučaju, ja ću morati da pazim i na tebe i na njega, devojko.

Ona zadovoljno klimnu glavom.

– Onda ste i vi dobili posao!

– Sve je to lepo, draga moja – uzdahnulo starac. – Život može da bude zabavan, a onda se pojavi neko da te opome-

ne da nije vreme za radovanje – kazao je i pogledao prema Artiju Rejneru i još dvojici njegovih pratilaca.

Revolveraš je imao veliku oteklinu ispod donje usne koju nije skrivao nikakvim zavojem. Ljudi se nisu usudili da pitaju odakle mu, jer je znao da pobesni i postane strašno neprijatan.

Sada je mirno stajao na drugoj strani i nije ništa preduzimao. Verovatno je bio ubeđen da je onaj đavolski stranac u blizini, pa je samo posmatrao.

Ipak, pogled na njih nije bio nimalo prijatan tako da je plavokosi Bo San gotovo instinktivno zgrabio svoj opasač i stavio ga na bedra.

– Šta imaju protiv vas? – upitao je Dženifer.

– Ne znam – priznala je. – Oca su zbog nečega uzeli na zub, tako da ni mene neće ostaviti na miru.

– Ali, vi ste ipak dama...

– Nadam se da ću to i ostati – odvrtila je sa uzdahom. – Uprkos onom Morisu Bojeru.

– Pa, nemojte da razmišljate unapred. Meni se čini da je sve mirno i ništa ne miriše na tornado.

– Ti si još na ranču, mladiću – dobio mu je Patrik. – Uostalom, uskoro ćeš i sam videti. Lično bih voleo da tako nešto ne dočekaš, ali videćemo.

– Biće bolje da uđemo unutra – kazala je Dženifer otvarajući vrata. – Ja idem gore, a vi se sredite ovde dole. Naravno, uzmite nešto da popijete.

Dok se devojkica penjala na sprat, stari Patrik osmotri unutrašnjost. Zaista, vredne ženske ruke su sa malo detalja potpuno promenile izgled prostorije: nove, „teške” zavese sa žutim cvetovi-

ma, nekoliko interesantnih svetiljki na stubovima, nova ploča na šanku, dobra zaliha pića i nekoliko saksija sa zelenim rastinjem...

Kada se obukao, Bo San je zajedno sa ujakom otišao do šanka. Mladić je pokušao da zapamti raspored i nazive pića i opere nekoliko čaša. Radio je to baš onako kao što je posmatrao da čine profesionalci. No, to ga je odmah koštalo jedne razbijene čaše.

Za tren oka je pocrveneo i pogledao u Patrika.

– Nije to laso, Bo! – dobacio je stari. – Sa čašama moraš pažljivije. Nije to kao kada hvataš kravu za rogove!

– Ti bi umeo bolje – promrmlja mladić kupeći ostatke sa poda.

– Bih, ali to nije moj posao, već tvoj.

– Misliš da nije trebalo da pristanem? – upitao je.

Ovaj se nasmeši.

– Mislim da si ti jedan običan magarac – kazao je. I taman kada je hteo još nešto da doda, Dženifer je sišla niz stepenice, sasvim drugačija nego malopre.

Bo San je gledao u nju kao priviđenje. Pretpostavio je da možda deluje smešno ili glupo, ali nije mogao da odvoji oči od takve lepotice.

A Dženifer je zaista izgledala blistavo: kosa očešljana u punđu, narandžasta haljina sa diskretnim dekolteom, iste takve trake u kosi... Zaista je ličila na vilu iz bajke.

Bo San nikada nije video tako lepu i privlačnu osobu. Čak se i stari Patrik trgao i nesvesno ustao sa stolice.

– Sada možemo da proslavimo novi početak – kazala je. – Bo, sipajte piće.

Mladić je nespretno izvadio čaše, sipao piće, a onda su se svi kucnuli. Devojka je pomislila na svoga oca koji je sahranjen pre par dana i osetila snažan bol. Ali, nije bilo vremena za tugu. Život je tekao dalje i ona je želela da nastavi tamo gde je njen otac stao. Dakle, neće podviti rep i pobeći, nego će ostati u Lafejetu i raditi.

Naime, kada je trezveno razmislila o svemu, bilo je jasno da je nekome stalo da njihov salun nestane ili pređe u tuđe ruke. U čije? Jedini je Moris Bojer mogao tako nešto da planira i da zastrašuje vlasnika „Autbek saluna“, a sada „Jelou kazina“.

Samo, dokle?

Lafejet neće večito ostati bez zakona i reda, a onda... Uostalom, duboko je verovala da postoji neko ko se može suprotstaviti samom Bojeru.

Iz misli ju je trglo tiho kucanje na vratima. Svi su se okrenuli i pogledali prema ulazu na kome se pojavila punačka prilika Čipa Pringla.

On je bio predsednik Gradskog veća koje se, između ostalog, brinulo i o izboru šerifa. No, poslednjih nekoliko dana niko ga nije viđao. Neki su pričali da je putovao, drugi da je zaplašen, dok su se treći zaricali da Gradski odbor priprema da zavede red i istera rodeojahače iz grada...

– Udite, gospodine! – pozvala ga je Dženifer pošto je on još uvek stajao na vratima i osvrtao se oko sebe, očigledno se plašeći da ga neko ne vidi.

– Da li te neko juri, Čipe? – dobacio mu je Patrik.

– Ne, ali znaš kako je... – promućao je ovaj.

– Znam, čuvaš stražnjicu kao i uvek! Hajde, ulazi!

Pringl se poklonio devojci, obrisao znoj sa čela i tek tada seo na najbližu stolicu. Nosio je izgužvano sivo odelo, prijavu belu košulju i delovao prilično neuredno. Glasno je uzdahnuo, a onda se gotovo šapatom obratio devojci – Treba mi on – kazao je.

Dženifer ga iznenađeno odmeri.

– On? Koji „on“, mister Pringle?

– Vaš prijatelj... Onaj stranac.

Dženifer se lecnu. Znala je da misli na njenog saputnika i spasioca. Naravno, sigurno je bio potrebniji njoj nego ljigavom Čipu Pringlu.

– Nije ovde – odvratila je hladno. – Ne znam gde je.

Čovekovo lice odjednom postade nekako mlohavo i opušteno.

– Nebesa, nije valjda otišao?

– Pa nije otkazao sobu.

– Zaista? Onda postoji mogućnost da se vrati? Slušajte – okrenuo se sada Patriku i mladiću – mi smo razgovarali o tome...

– Mi?

– Mi, iz Gradskog odbora. Znaate i sami da nam je potreban šerif i to pravi! A ja sam mislio... i drugi kažu da sam u pravu... da bi to mogao da bude baš vaš prijatelj.

– Nije on moj prijatelj – ispravila ga je devojka – već samo gost.

– Da, ali, on... Uostalom, nije ni važno. Svi smo, ovaj... video sam ga na delu. Jedan Bojerov čovek ga je držao na nišanu, a on ga je pogodio u ruku, ne trepnuvši. I onda je hladnokrvno odjahao...

– Od tada se više ne pojavljuje – zaključila je Dženifer.

– Kako se inače zove taj džentlmen? – interesovao se Pringl. – Mora da je neko čuveno ime?

Devojka pogleda u Patrika i slegnu ramenima.

– Nemam pojma.

– Kako? Vi ne znate?

– Ne znam. A nisam se setila ni da ga pitam. Uostalom, ne verujem ni da bi mi rekao.

Onda se umešao Patrik.

– I šta je taj vaš „odbor” još odlučio, Pringle? Hoće li razdeliti puške?

– Pu...Puške?

– Naravno! Ovde niko nije naoružan, osim onih kauboja iz Džeksona. A svakog trenutka može da izbije rat, Čipe! Svakoga časa!

– Između koga?

– Između nas i Bojera.

Pringl je nekoliko trenutaka glupo buljio u starog, a onda se okrenuo prema devojci.

– Šta to znači?

– To znači da Dženifer smeta nekome i da hoće da je uklone. Mi na tako nešto ne pristajemo i borićemo se...

Pringl hitro ustade.

– Ako se taj stranac vrati recite mu za naš predlog. Ukoliko pristane... Zna-te gde nas može naći... – promumlao je i žurno šmugnuo iz saluna.

– Prokletstvo! – opsovao je Patrik. – Hoće da drugi za njih vadi kestenje iz vatre! Boje se Bojera, a niko ne sme ni u oči da mu pogleda!

Devojka klimnu glavom.

– Da, u pravu ste. No, meni je sada najvažnije da kazino počne sa radom.

Koliko samo snage ima ova devojka, pomislio je Patrik. Bol i tugu za ocem potisnula je negde duboko i uhvatila se u koštac sa probelemima sa kojima se i on borio.

– Da li je ovo sve sa čime počinješ? – upita stari oprezno.

– Oh, znam! Vas muče oni telegrami?

– Priznajem. Šta treba da stigne?

– Rulet, kockarski sto za četvoro, strelište i klavir.

– Šta? – ponovi stari zabezeknuto. – I klavir?

– Pa muzika i kocka idu zajedno – odvrati Dženifer šireći ruke. – Ne verujem da Bojer može da napravi nešto izuzetno iza mojih leđa. Pa ljudi su već sve izmislili.... – dodala je, malo izvila glavu i pogledala kroz prozor.

Arti Rejner je stajao na istom mestu, ali sada sasvim sam. Gledao je prema salunu i ko zna šta mu se motalo po glavi. Dženifer je shvatila da se ne usuđuje da uđe samo zato što veruje u njen savez sa strancem.

A čoveka u tamnom nije bilo tu!

Srećom, Rejner tako nešto nije znao.

Obuzelo ju je neko osećanje teskobe.

Nije smela ni da pomisli šta se može desiti ako neznanac stvarno ode... Nije želela da razmišlja o tome, pa ipak...

* * *

Te večeri, čovek iz Džordžije ušao je u hotel „Kendlvud” na glavni ulaz.

Dan je proveo u šetnji po gradu i okolini, a najviše u osmatranju ograde oko Bojerovog novog saluna u kome se ništa nije zidalo ili raslo, osim gomila zemlje koje su bivale sve veće i veće. Činilo se

da je Bojer kopao ogromne podrumne, a ne najobičniji temelj za zgradu.

Prethodnu noć proveo je u seniku, uz miris sena i frktanje svog vernog Miga. Želeo je da bude podalje od devojke i besmislenih misli.

Međutim, nije zaboravio na sastanak sa Bojerom.

Nasuprot „Jelou kazina” u kome je vladala tama, „Kendlvud” je plivao u šarenim svetiljkama. Šuškaloo se da Bojer napravio ovaj hotel na brzu ruku sa ciljem da na svaki način parira Rolingu i da je tobožnji vlasnik hotela samo njegova fasada.

U stvari, bila je to zgrada nastala preuređivanjem i doziđivanjem saluna. Novi deo zauzimale su sobe i sala za poker i bilijar, dok je donji ostao u svom starom, salunskom ruhu: muzika, piće, separei i dugi šank sa visokim stolicama za „pića s nogu”. Što se novog dela tiče, on je imao dva ulaza: stari, kao glavni i jedan sa druge strane ulice kroz koji se strmim stepeništem stizalo do hodnika sa vratima.

Naravno, ulazak Doka Holideja nije mogao da ostane neprimećen.

Prvo, što je sama njegova pojava bila krajnje neobična, a drugo, što se o njemu već uveliko pričalo mnogo toga. Jedni su govorili da je detektiv, drugi su bili ubeđeni da je u pitanju savezni maršal ili bar budući gradski šerif, dok su treći bili ubeđeni da se radi o plaćenom revolverašu.

Zato je pojava čoveka u elegantnom tamnom odelu izazvala podozrenje. Naime, znalo se da sa njim dolaze nevolje, a ljudi ih nisu želeli na mestima koja su služila za zabavu.

No, Holidej je došao po Bojerovom pozivu i znao je da ga ovaj čeka.

Čovek u čudnoj paradnoj uniformi sa mnoštvom gajtana odmerio je Doka od glave do pete.

– Igrao bih poker – dobacio je kratko.

– Da li vas možda neko čeka, gospodine? – upita čovek učtivo, očigledno impresioniran Dokovom pojavom.

– Bojer.

– Onda ovuda, molim.

Uniformisani momak poveo ga je stepenicama do dvokrilnih vrata iza kojih se nalazio deo za one „okorele” kockare. Zatim je zastao i kucnuo dva puta.

– Da? – čuo se glas iznutra. – Ulazi!

Portir je otvorio vrata i Holidej je stupio unutra.

Začudo, sala je bila prazna! U stvari, samo za jednim stolom sedeo je Moris Bojer, lako zavaljen u udobnu fotelju, ugladen, utegnut, blistav. Na sebi je imao tamno večernje odelo i elegantan šešir marke „melba”.

– Udesio sam da nam niko ne smeta – rekao je.

– Zar ste toliko uticajni? – upita Dok ne mrdajući sa ulaza.

– Pa... pokušavam nešto – odvrati ovaj sa smeškom.

Atmosfera je bila prilično napeta.

Dva čoveka, jedan prema drugom, u šestouglaoniku svetiljki i polusenki. Holidej je ispod oka osmotrio zavese i nije primetio da se njišu, niti je spazio vrh čizama iza tkanine. Pa ipak, Bojer je sigurno imao negde „pri ruci” svoje ljude.

Kockar je prišao i lagano se spustio na stolicu.

Kraj njegovog partnera nalazila su se četiri neotpakovana špila. Činilo se da Bojer priprema dugu igru. Samo... zašto?

Odmah zatim, Bojer je napravio još jedan nepromišljen potez: izvadio je dva svežnja novčanica i stavio ih ispred sebe. Nije verovao da će se njegov protivnik pojaviti sa još većom gomilom!

Oči su mu se skupile i to je bilo sve. Onda se blago osmehnuo.

– Neko će večeras biti bogat – kazao je.

– Samo da ne bude mrtav – odvratio je Dok i presekao karte.

Bojer nije bio loš pokeraš. Trudio se koliko god je mogao i nije žalio kada bi izgubio. Što je igra više odmicala, on je postajao sve odsutniji. U jednom trenutku bacio je pogled na svoj džepni sat, što, naravno, nije promaklo Džordžijancu.

Tog puta Holidej je proigrao tri dame i pustio svoga protivnika da dobije. Bilo je očigledno da ovaj ne opaža takav ustupak, jer je nehajno strpao dolare pred sebe i preuzeo mešanje karata. Zatim se predomislio i otpečatio novi špil.

– Ko ste vi? – odjednom je upitao. – Predstavnik zakona ili revolveraš? Zašto ste došli u Lafejet?

Odgovor na ta tri pitanja verovatno bi neizmerno pomogao Morisu Bojeru. On ih je izrekao zajedno, u jednom dahu, i dao mogućnost zagonetnom strancu da se „upeca” bar na jedno.

No, lice Doka Holideja bilo je kao od kamena.

– Niste raspoloženi za priču? – nastavio je Bojer.

– Ne.

– Onda zaboravite šta sam vas pitao. Iz prizemlja se začula klavirska muzika. Posle nekog vremena, Moris Bojer je, tobože mahinalno, ponovo pogledao na sat.

Muzika je postala sve jača, ali to nije smetalo Holideju da „uhvati” prigušeni zvuk iza leđa. Osim toga, iskusno Dokovo oko spazilo je trenutni blesak u Bojerovim očima, iako se činilo da on netremice gleda u karte.

Iza Holidejevih leđa pojavilo se iscereno lice Artija Rejnera. Revolveraš je bio spreman držeći u rukama otkočeni „kolt”.

Džordžijanac je stavio desnu ruku na sto, ali je levom munjevito izvukao oružje i uperio ga u partnera. Niklovana cev teškog „linkolna” oduzela je Bojeru dah.

– Čekajte... šta je to? – procedio je.

– Još jedan pokret iza mene i poslaću vas u pakao! – odbrusi Dok hladno.

Rejner je zastao. Video je kako je Bojerovo prebledeo i najzad ga pogledao.

– Ko te je zvao? – upitao je ljutito. – Zašto ulaziš bez kucanja? Gubi se!

To je bila ozbiljna pretnja. Rejner shvati da mu se plan izjalovio. Hteo je nešto da kaže, ali ledeni gazdin pogled bio je dovoljno rečit. Zato se okrenuo i brzo izašao napolje.

Bojeru je laknulo, mada je Holidejevo oružje ostalo u istom položaju.

– Čemu to? – upitao je. – Bio je nesporazum. Jedan čovek...

– Vaš čovek?

– Pa... otprilike... Hteo je nešto da mi javi... Tiho je ušao i... nije se čuo od klavira.

– Možda zato klavirista svira tako glasno?– dobacio je Holidej i vratio „kolt” u opasač.

Moris Bojer se preznojavao. Obično je veoma brzo uspevao da „pročita” ljude i na odgovarajući način reaguje. Ali ovaj čovek bio je prava zagonetka.

– Možda nije trebalo da budemo sami – kazao je polako. – Nego, da nastavimo našu igru?

– Naravno – složio se Holidej. – Ali, drugom prilikom.

– Zašto ne sada?

– Čini mi se da imam jedan važan posao... – odvratio je i pokupio novac; ne mareći za smrknuto lice svog partnera. Naravno, napravio se da ne vidi kako Bojer ponovo gleda na sat.

– Ja bih vam savetovao da ostanete – rekao je vlasnik „Kendlvuda”. – Ovo bi moglo da bude interesantno veče.

– Ne dopada mi se program – kazao je, dodirnuo kažiprstom obod šešira i pošao prema vratima. Verovao je da sa druge strane ima nekoga. Uostalom, Bojerovo ponašanje mu je to potvrđivalo.

Zato se iznenada odmakao i snažnim udarcem noge otvorio oba krila istovremeno. Čuo se tup udarac, a zatim i nečija psovka. Ugledao je pred sobom Artija Rejnera koji se jednom rukom držao za nos, dok je u drugoj imao revolver.

– Skloni mi se s puta – dobacio je Dok ledenim glasom. – Ovo ti je poslednja opomena.

Rejnerove oči sevnuše. Silno je želeo da se osveti i povuče revolver. Ali, bilo mu je jasno da za ovog stranca nije

dorastao. Ubiće ga, ali ne u direktnom obračunu.

Za to vreme, čovek iz Džordžije je hladnokrvno prošao pored njega i žurnim koracima napustio „Kendlvud”. Čim se našao napolju, skrenuo je do prve senke i pritajio se.

I nije se prevario; prvo je izleteo Bojer, a za njim i Rejner, još uvek se držeći za bolno mesto.

– Ja idem – doviknuo je Bojer revolverašu – a ti gledaj da ponovo ne zabrljaš!

Nakon toga, Rejner je odskakutao niz ulicu, dok se njegov gazda žurno vinuo u sedlo i krenuo.

Dok je grčevito razmišljao pitajući se zašto je Bojer stalno gledao na sat... Da li je nešto trebalo da se desi? I gde to? Gde?

Ulica je bila pusta, što je bilo prilično neobično, s obzirom da nije bilo kasno. Dohvatio se mračnih senki i krenuo. Jer, Arti Rejner je verovatno pošao u ovom pravcu. Sudeći po Bojerovim rečima njemu je predstojao neki zadatak. Ali kakav? Da li možda nešto protiv devojke?

Onda mu se učinilo da se nešto zabelasalo pored kazina Dženifer Rolings. Da bi proverio o čemu se radi morao je da pređe na drugu stranu. Iskoristio je najdužu senku koja se prostirala preko cele ulice i oprezno, korak po korak, stigao preko puta saluna. Raskopčao je kaput i oslobodio put do oružja.

U poslednjem trenutku sklonio je nogu sa sledećeg drvenog trema, jer je iz tame izronila silueta zaodenuta u sivi ogrtač. Bila je pritajena u dubokoj senci severnog zida „Jelou kazina” i

sada se pokazala na trenutak. Na glavi je imala kapuljaču i bila mu je okrenuta leđima.

Znači, nešto se „kuva” oko devojke, zaključio je Holidej.

Rizikovao je i lagano produžio prema silueti. Daske su zaškripale istovremeno kada je iz mraka frknuo nečiji konj. No, Holidej je bio samo na nekoliko koraka od tamne prilike koja kao da je predosetila opasnost.

– Ti si to, Hovele? – prigušeno je upitao.

– Aha – odvratio je jedva čujno.

Čovek se ipak okrenuo i našao licem u lice sa strancem.

Ne dajući mu vremena da vikne, Dok ga snažno tresnu po glavi. Iz ogrtača je prvo skliznuo „kolt”, a onda je i sam lupež pao na kolena.

Džordžijanac ga je dohvatio za noge i hitro odvuкао u mrak.

* * *

U „Jelou kazinu” niko nije spavao. Izgledalo je kao da se devojčine pretpostavke obistinjuju. Ova noć je bila kao stvorena za napad. Naime, nekome se zaista žurilo da je uništi.

U salunu su bila ugašena svetla, ali su Dženifer, stari Patrik i plavokosi Bo San bili potpuno budni. Svi su bili nauružani i spremni na najgore.

Onda je Bo primetio komešanje na ulici; odmah zatim blesnuli su plameni.

– Baklje! – procedio je Patrik i donja vilica mu je nesvesno zadrhtala.

– To je i tata pominjao – dobacila je devojka.

– Ko su oni? – upita mladić, lagano odškrinivši prozorsko krilo.

Prekinuo ga je topot konja: kao sumanuti, jahači su projurili ulicom, vitlajući zapaljenim motkama. Mladić je izbrojao četvoricu. Jurili su kao utvare u belim i sivim plaštovima čiji su se krajevi vijorili u vazduhu.

Svi su bili nepomični i pomalo uplašeni svakog časa očekujući pucnje.

Ali, jahači su odjurili niz ulicu, grupisali se na tridesetak jardi udaljenosti i ponovo se vratili vitlajući bakljama i urlajući kao Indijanci.

– Šta to rade? – upita stari tiho.

– Verovatno prvo hoće da nas prestraše – odvrati devojka, istovremeno pomislivši na svog spasioca i na to koliko bi im njegovo prisustvo sada bilo od pomoći.

Jahači su još jednom ponovili isti ritual.

– Možda ovo urlanje služi da nam odvrati pažnju – progundā stari Patrik.

– Kako to misliš? – dobaci mladić.

– Lepo, dragi moj. Šta ako nas napadnu sa druge strane?

Dženifer odmeri obojicu brzim pogledom. Istina, sa drugog prozora imali su pogled na stražnji deo, ali niko mu se nije primicao u poslednjih pet minuta.

Kao odgovor na njene slutnje, začuo se tresak!

Vrata su se uz tresak otvorila i na njima je zastao visok, maskirani čovek sa uperenim „koltom”. A onda se iza njega pojavio još jedan.

– Dole oružje! – muklo je naredio prvi.

Patrik i Bo se zgledaše. Dženifer ih je pogledala i lagano klimnula glavom.

Reski zveket oružja koje je palo na pod poremetio je tišinu.

– Pametno – potvrdio je jedan od maskiranih i, prišavši stolu, položio na njega neki papir. Zatim je kresnuo palidrvce i upalio svetiljku.

– Ovo je za vas, mlada damo – obratio se devojci.

– Za mene? Šta je to?

– Treba samo da potpišete.

– A šta to?

– Samo vi potpišite. Nemate drugog izbora.

Dženifer je predosećala o čemu se radi, ali joj nije padalo na pamet da se preda.

– Ne stavljam potpis tamo gde ne znam o čemu se radi.

Maskirani je slegnuo ramenima, uzeo papir i iscepao ga u sitne komade.

– Pružena ti je šansa – kazao je i uperio „kolt” u nju. – Sada se peci u paklu...

Znači, trenutak koga sam se bojala je došao, pomisli Dženifer. Osećala je da u čovekovim rečima i pokretima nema nikakvog blefiranja.

Bo San nije mogao da joj pomogne, stari Patrik još manje. Obojica su bili na nišanu. Dakle, smrt je bila tu, bliska i neizbežna.

– Ja bih malo pričekao – javio se drugi čovek sa kapuljačom na glavi.

Dženifer je pretrnula. Taj glas... Zvučao je muklo, ali nekako poznato...

Drugi bandit se okrete.

– Šta ti je, Džek? Pijan si?

– Ja nisam Džek – odvrati drugi i strgnu kapuljaču. Sada su prisutni mogli da vide njegovo pravo lice. Naime, u

salunu se nalazio niko drugi, do Dok Holidej!

– Miruj, Hovele – opomenuo je kockar maskiranog. – Inače ćeš se peći i to živ!

– Prokletstvo! – opsovao je ovaj i ispustio revolver.

– Nebesa.... – prošaputao je Patrik – mislio sam da nam je došao kraj!

Dženifer je, još uvek drhteći, posmatrala ledeno mirno lice Doka Holideja. Ponavljala je u sebi da mu nikada ne može dovoljno zahvaliti za sve što je učinio za nju. Ovo je već četvrti put kako je skoro vraća iz mrtvih!

Kockar je prišao lupežu i strgao mu masku sa glave. Lice im nije bilo poznato, ali bili si sigurni da se radilo o jednom od Bojerovih ljudi.

U tom času sa ulice se čuo povik. Izgledalo je da maskirani jahači postaju nestrpljivi... Čulo se kako neko izgovara Hovelovo ime.

– Zar nećeš da se odazoveš? – upita ga Dok.

Lupež ga smrknuto odmeri i dršku od slonovače u opasaču. Nije imao šanse, ali ipak... Dok ovaj ne izvadi oružje mogao bi da...

Razmišljao je samo još nekoliko trenutaka, a onda divlje kriknuo i jurnuo prema odškrinutom prozoru. Ako se baci, imao je šanse da padne na donju nastrešnicu, a odatle se skotrlja na zemlju.

Poskočio je i, okrenut leđima, „prošao” kroz zatvoren prozor tako da Holidej nije stigao da ga zadrži. No, nije išlo onako kako je želeo: promašio je nastrešnicu i poleteo u dubinu uz sna-

žan krik. Tup pad tela dočekaio je muk na ulici.

– Sada! – viknuo je Dok prisutnima koji su već zgrabili oružje.

I pre nego što su se jahači snašli i razabrali o čemu se radi, iz niklovanih cevi „linkolna” sevnula je vatra koja je sejala smrt. Odmah zatim, nasumce ispaljeni hici iz starčeve i devojčine puške uneli su kaos među jahače.

Neko je jauknuo, a drugi opsovao. Trenutak kasnije dve baklje pale su u prašinu.

Onda su se jahači razdvojili i krenuli u beg. Jedan je pao sa sedla, ali mu je noga ostala u uzengiji. Čuli su se bolni krici, njiska konja, a onda se sve utišalo.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka, a onda dunuo u cev i napunio magacin novim mecima.

– Tako je, pokazali smo im! – oglasio se Patrik.

Dženifer je sa divljenjem pogledala u, još uvek mirno, Holidejevo lice.

– Izgleda da vas samo nebo šalje u pravom trenutku – kazala je nežno.

– Izgleda – odvratio je on kratko, zureći u tamu. No, više nije bilo nikakvih pokreta, nije se čulo frktanje konja niti se video bilo kakav odsjaj.

– Više se neće vratiti – konstatovao je stari, ne odvajajući se od „sačmarice”. – Pokazali smo im!

– Noćas sigurno neće – složio se Holidej. – Ali sutra hoće – dodao je i za tren pogledao na sat. Činilo se da pre-mišlja šta da uradi; u „Kendlvud” mu se nije išlo, a ostale male krčme nisu mu prijale. Ipak, boca brendija u sobi

dobro bi mu došla. Zato je pogledao Bo Sana.

– Barmen? Imaš li malo vremena za mene, mladiću?

– Da?

– Donesi mi jednu bocu brendija. Sa onom žutom etiketom.

– U redu, kako vi kažete.

Patrik ga lukavo odmeri.

– Hm... ne shvatam kako ste uspeli da se uvučete među njih, mister?

– Nije bilo teško – odvratio je Dok mirno. – A malo mi je razbilo monotoniju.

– Da, još u Baton Ružu ste rekli da vas dosada ubija – dobacila je Dženifer.

– Izgleda da zabava tek počinje. Ostanete li do kraja ili ne?

– Šta vi predlažete?

– Ja ne predlažem, ja bih vas zamolila da... ostanete.

– Dobro, ostaću. Uostalom, oni ionako misle da sam od početka sa vama. A sada – dodao je i blago odmerio devojku – predlažem da svi pođemo na počinak. Noćas se više ništa neće desiti – kazao je, a zatim se okrenuo i pošao uz stepenice. Čuo se samo bat njegovih koraka, zatim otvaranje i zatvaranje vrata, a onda – tišina.

Dženifer je uzela bocu iz Bo Sanove ruke i nekoliko trenutaka stajala razmišljajući. Zatim je energičnim korakom krenula gore. Još jednom se čulo otvaranje i zatvaranje vrata, a onda je na spratu „Jelou kazina” zavladao mir.

* * *

Ljudi su prvi put videli Bojerovo lice izobličeno od besa. Snažno je lupio pesnicom o sto i zaurao – Budale!

Arti Rejner je oborio glavu, dok su se tri momka iza njega samo ćutke zgledala.

– Taj prokleti kockar! – procedio je kroz zube. – Počeo je da se meša i sve da kviri! Zna li uopšte neko nešto o njemu?

– Ne... niko ne zna.

– Kako to? Dobro, koliko ih onda ima tamo?

Razroki revolveraš počeo da broji na prste; stranac, devojka, onaj izlapeli Patrik i neki balavac, kauboj.

– Znači, četvoro?

– Ima još nešto – dodade Rejner. – Rano jutros video sam one iz Gradskog odbora; Kenjon, Buš, Pringl, Dijaz Rikoton... okupljali su se u berbernici.

– Zaista?

– Da. Kao da su se nešto dogovarali. Možda da biraju šerifa...

– Možda – zamišljeno je potvrdio Bojer. Onda je bez reči stavio opasač i sa ljutitim izrazom lica napustio prostoriju. Ostali su ga sledili.

Napolju su ih čekali spremni konji.

Ono malo ranoranilaca na ulici odmah su se povukli u kuće čim su ugleдали konjanike sa Bojerom na čelu. Uostalom, žuta košulja Artija Rejnera bila je jasan vesnik obaveznih nevolja.

Kolona se uputila prema berbernici.

Svi su jahali ćutke dignutih glava, ne obzirujući se oko sebe. Da su malo pogledali u stranu, videli bi razmaknutu zavesu na jednom od prozora „Jelou kazina” i možda prepoznali lice Doka Holideja.

On ih je zamišljeno ispratio pogledom i odmah zatim iščezao sa prozora.

Moris Bojer je sjahao pred berbernicom koja je izgledala sasvim pusta, usnula. Zavesa su bile navučene do kraja, a crtež lepo podšišanog muškarca u izlogu, izbledeo i iskrivljen od toplote.

Umesto da pokuca, Bojer je jednim udarcem noge razvalio vrata. Uleteo je kao vetar i u maloj pregrađenoj prostoriji zatekao petoricu ljudi.

– Nebesa! – povikao je Čip Pringl i prebledeo. Svi su stajali kao ukopani, ne mogavši da veruju u ono što im je bilo pred očima.

– Da vas ne prekidam, gospodo? – upitao je Moris Bojer. – Ili sam pak, došao na vreme?

– Na vreme za... šta? – tiho promrmlja debeli Tašingam, trgovac drvenarijom.

– Zar novi šerif ne polaže zakletvu pred Gradskim odborom?

– Koji šerif, mister Bojer? – upita oružar Rikoton.

– Pa, Rejner. Nadam se da ste prihvatili moj predlog?

– Nismo ga razmatrali – odvratio je Bojer. – Ali...

– Ali...? – ponovi Bojer ljutito. – Nema tu nikakvog, „ali”. Ja sam vam ga preporučio i to je dovoljno. Dakle, gde je zvezda?

– Nismo ga razmatrali – odvratio je stolar Martin, najsitniji, ali očigledno najhrabriji od svih. – U stvari, mi imamo drugi predlog, mister. Rejner je dobar revolveraš, ali nije i dobar čovek.

A mi hoćemo nekoga na koga se čovek može osloniti...

– Zar na mene ne možete da se oslonite? – dobaci Bojer.

– Pa...

– Naravno da možete! Ja garantujem za Rejnera i garantujem da će sve neprilike i nezgode prestati kada on bude izabran za šerifa. Evo, uskoro stiže da položi zakletvu. Nadam se da nemate ništa protiv?

Sada se osmelio i berberin Somers.

– Mislim da niste razumeli. Mi ipak mislimo...

Bojera obuze strašan bes.

– Bolje da ne misliš! – odbrusio je Somersu. – Inače ti se može desiti da se zakolješ na svoj sopstveni brijač!

Bila je to otvorena pretnja i berberin je začutao. Bar da nisu svi na okupu, pomislio je. Jer, za pravosnažnu zakletvu trebalo je više od polovine članova. Prokleti Bojer, pomisli čovek. Bar da ih nije našao sve na jednom mestu!

– Gde je zvezda? – zarežao je Bojer. – Hoćete li da pretresam leševe?

Svi pogledi okrenuli su se prema Pringlu.

On je slegnuo ramenima, a zatim položio zvezdu na Bojerov dlan.

U tom trenutku ušao je Rejner noseći dve boce viskija.

– Doneo sam ovo da proslavimo – kazao je potmulo.

– Odlično! – obradova se Moris Bojer. – Prvo položi zakletvu, pa onda napij ove ljude. Kada se dobro nacvrcaju, strpaj ih u zatvor zbog kršenja javnog reda i morala.

– Da nas napije? – zgranuo se Pringl. – Pa ja ne pijem...

– Pićeš, brajko – ohrabrio ga je Rejner i izvadio „kolt“. – Odmah svi sedite! Tako...

* * *

Čim je Bojer ušao u berbernicu, čovek iz Džordžije je napustio salun praćen Bo Sanom. U ruci je nosio kapuljaču i ogrtač koji su mu poslužili da se zajedno sa banditima uvuče u kazino.

– Znaš šta ćeš? – upitao je mladića.

On se osmehnu.

– Ništa ne brinite. Stižem na vreme!

– dobacio je i pohitao prema štali.

Prošlo je nekoliko minuta i Dok je stigao do kraja žičane ograde koja je opasivala Bojerovo gradilište. Video je i stražara koji je stajao na drugoj strani, sa puškom pod miškom. Stajao je okrenut ka zapadu i ispuštao kolutove dima.

Upravo sa te strane naišao je jahač u sivom; preko glave je imao masku sa prorezima, a preko ramena široki sivi ogrtač. Išao je polako i vidljivo se klatio u sedlu.

Ili je bio pijan, ili ranjen. To stražar nije mogao da oceni, pa je, za svaki slučaj, uperio pušku u njega.

– Stoj! – povikao je.

Ovaj kao da ga nije čuo.

– Hej, koji si? Vunk Kroker? Ili si ti, Hovel, stara lopužo? Nemoj ovde da izvodiš svoje ludorije, znaš da gazda to ne voli...

Čovek na konju sasvim mu se približio. Iznenada se snažno zaljuljao i srozao na tlo.

– Prokletstvo... šta mu je...? – promrmljao je stražar i oprezno se primakao.

Istog trenutka, „ranjenik” je podigao ruku i povukao pušku koju je čovek držao u rukama. Iznenaden, ovaj se sapleo o njegove noge i pao. Već sledećeg trenutka, pred sobom je ugledao niklovanu cev Holidejevog „linkolna”.

Činilo se da hoće nešto da kaže ili da vikne, ali za tako nešto nije imao vremena; naime, Bo San ga je snažno pogodio u bradu i on je pao licem okrenutim ka tlu. Odmah zatim, kauboj je odbacio ogrtač i krenuo za Dokom...

Pognuti, zaobišli su ugao i ušli u ograđen prostor. Odmah su se uputili ka bravi i oprezno ušli kroz već odškri-nuta vrata.

Videli su veliki otvor sa stepenicama koje su vodile u utrobu zemlje. Negde, iz dubine, čuli su se potmulu udarci pijuka.

Pažljivo zakoračivši napred, Holidej izvuče „kolt”. Sada su već ulazili u pravi tunel. Istina, morali su malo da se sagnu, ali napredovali su bez problema. Uskoro su ugledali blag odsjaj žućkaste svetlosti, a udarci pijuka postali su sve određeniji i snažniji.

Tunel se povremeno širio i bio obezbeđen gredama. Svetlost su mu davala dva fenjera od kojih je jedan bio na tlu, a drugi visio na klinu iznad trojice zaprljanih, razgolićenih momaka.

Naravno, oni nisu ništa slutili niti bilo koga očekivali. Zato ih je iznenadna pojava stranih ljudi potpuno paralisala.

– Dobar dan, momci – obratio im se Dok ledenim glasom. – Kako posao?

Jedan od njih je pošao rukom ka revolveru koji je ležao na zemlji, ali se Bo u skoku našao pored njega i zgazio mu šaku čizmom.

– Polako, druškane – opomenuo ga je. – Izgleda da je ovde kraj tunela...

* * *

Nešto kasnije, Arti Rejner je isterao iz berbernice petoricu uglednih građana koji su bili dobro „naliveni”. Bio je raspoložen, jer mu se na košulji blistala šerifska zvezda.

Moris Bojer se osmehivao. Bar jedan deo plana je ostvaren. Sada je imao šerifa, a članove Gradskog veća napravio je smešnim. No, nije imao mnogo vremena za radovanje. Čim je pogledao niz ulicu, njegovo lice se ukočilo od iznenađenja.

Naime, ugledao je Holideja i mladog kauboja kako im prilaze i znao da će biti nevolje. Onda je, iznenada, Bo San prešao na drugu stranu i na Dokov znak zastao na tremu saluna, tačno pored Dženifer Rolings koja ih je usplahireno posmatrala.

Džordžijanac je ostao sam.

Moris Bojer je raskopčao kaput i udahnuo. Ipak, čim je rukom očešao dršku kolta, osetio se mirnijim. Sve je „mirisalo” na obračun... Ali, njegovi momci su morali da ih vide. Samo... Pogledao je niz ulicu i video da nema stražara pored žičane ograde. A trebalo je da bude tamo i osmatra...

– Stani! – povikao je Rejner i pogledao u Doka. – Inače si uhapšen!

Ovaj je samo neznatno usporio.

– Vidim da si dogurao do šerifa – do-bacio je nehajno.

– Dobro si video, mister. Dakle, šerif ti naređuje da se do podneva spakuješ i odeš! Jesi li čuo?

– Šta Bojer kaže na to?

– Ovde ja govorim! – nakostrešio se Rejner.

– Ti govoriš ono što on misli. Samo, ne računajte na svoje momke.

Revolveraš se trže. Nije smeo da pogleda u Bojera, plašeći se da čovek u tamnom to ne iskoristi i potegne na njega.

– Govoriš u zagonetkama? – pokušao da se podsmehne.

– Nisu u pitanju nikakve zagonetke – odvrati Dok. – Tri tvoja čoveka sede u tunelu sa konopcima oko zglobova...

Bojerovo lice iznenada dobi neku tamnu, gotovo pepeljastu boju.

– Usudio si se da uđeš na tuđ posed? – proderao se Rejner. – Sada baci opasak i pođi ispred mene!

– Ne galami! – odbrusi Holidej glasno i jasno kako bi ga mogli čuti ljudi na jednoj i na drugoj strani ulice. – Umesto da kopa temelj za svoju novu zgradu, Bojer je kopao tunel. A znate zašto? Našao je zlatnu žicu koja je postajala sve bogatija baš tamo gde počinje Rolingsov posed. Tačnije rečeno, ispod Rolingsovog saluna!

Svi su zanemeli, a preneražena Dženifer naslonila se na Boovo rame.

Bojer je ćutao: za tren se zaljuljao kao da je na staklenim nogama. Pred očima mu je potamnelo i činilo mu se da se ceo svet koji je izgradio ruši u prašinu. Bio je raskrinkan i osujećen baš kada je verovao da je na pravom putu do bogatstva i moći!

– Jahači sa maskama – nastavio je Dok – kuckanje pod zemljom, pretnje, ucene... Time se potajno služio Bojer da bi ubio starog Rolingsa. Znao da je uspeo da ga likvidira, ali nije mu poš-

lo za rukom da ukloni njegovu ćerku. Ništa nisam izmislio, odnosno, sve će potvrditi Bojerovi drugovi sa robije iz Džeksona koje je on ovde predstavio kao članove rodeo grupe.

Videvši da su raskrinkani, Rejner pokušao da se izvuče.

– Ja nemam ništa s tim! – povikao je. – Bojer je bio glavni! On je naređivao, on je...

– Ti si samo ubijao – dopuni ga Holidej hladno. – I usput smakao šerifa?

– Ne, ja nisam, to je...

– Zaveži, idiote! – zaurao je Bojer i potegao „kolt“.

Uspaničenom Rejneru nije preostajalo ništa drugo nego da uzvрати.

I tako, umesto da okrenu cevi prema čoveku koji ih je osujetio u planovima, gazda i revolveraš su potegli jedan na drugog!

Holidejev „linkoln“ ostao je samo dopola izvučen.

Arti Rejner je pao, sa krvavom rupom na čelu. Njegov gazda je ostao uspravan, ali i on je krvario. Crvena mrlja na grudima širila se polako, ali sigurno...

* * *

U „Jelou kazinu“ bilo je veselo; rulet se okretao, karte su pljuštale, a odajom je odjekivala svirka klavira. Pored lepe vlasnice kazina i dobre atmosfere ljudi su brzo zaboravili Morisa Bojera, a Lafejet se ponovo vratio u normalan život.

Jedne večeri, dok je Bo čekao pred sobnim vratima Dženifer Rolings, Džordžijanac je potpuno opremljen za put izašao iz svoje sobe.

– Kuda? – upita Bo radoznalo.

– Dalje, na zapad – odvratio je Holidej. – I nemoj zvati mis Rolings.

– Kako? Pa ona će me zgromiti!

– Ne brini, sve će biti u redu. Samo ne volim oproštaje.

Bo San ga je i dalje zbunjeno posmatrao.

– Ja... Znao sam da vi i ona...

– Izbegavaj da razmišljaš o onome što te se ne tiče. Uostalom, ovde će uskoro postati dosadno, a ja volim uzbuđenja. Zbogom! – dobacio je istim, mirnim glasom, okrenuo se i otišao...

Kada je izašla iz sobe, Dženifer Rolings je zatekla mladića kako zuri u neku tačku na izlazu iz hodnika.

– Šta se desilo? – upitala je.

Mladić je zavrteo glavom i ona je odmah pogodila o čemu se radi. Osetila je snažan, razarajući bol u grudima, ali je ipak uspela da se savlada. Jer, od prvog trenutka kada je sebe poklonila tom fascinantnom neobičnom čoveku znala je da ga ne može zadržati. U stvari, bilo

joj je jasno da ga niko i ništa ne može zadržati na jednom mestu.

– On je otišao – procedio je mladić.

– Morao je otići – odgovorila je prigušenim glasom.

– Bar da smo mu saznali ime. Zahvaljujući njemu promenilo se toliko toga, a mi ne znamo ni kako se zove.

– Ja ga znam – kazala je devojka. – To je bio Dok Holidej.

Plavokosi Bo se zabezeknu. Gledao je u Dženifer ne trepćući i ne znajući šta da kaže.

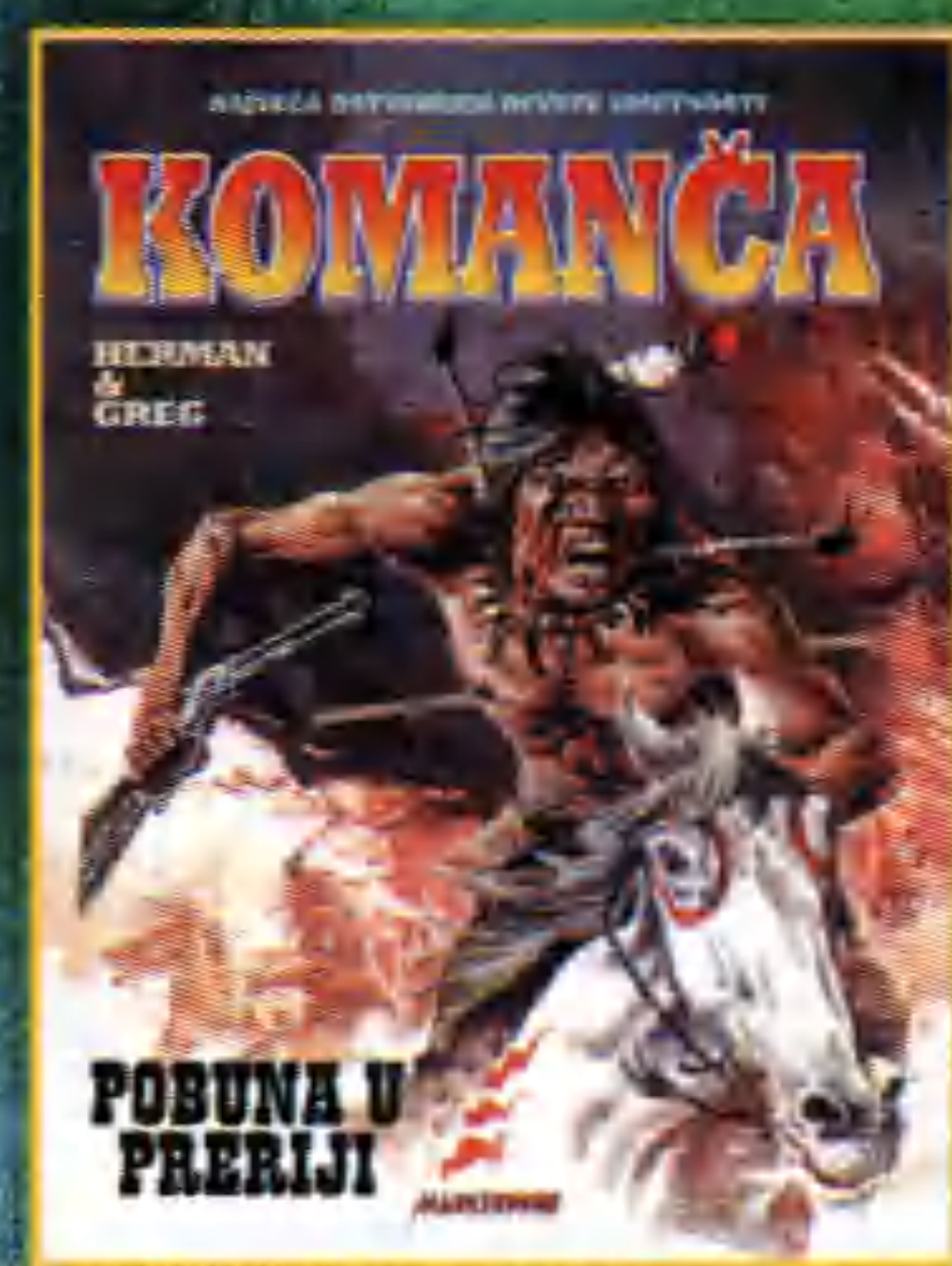
No, ona je ponovo otvorila vrata svoje sobe i saopštila onako iz poluokreta – Večeras neću sići u kazino. Hoću da budem sama.

Ušavši u sobu, prišla je prozoru i pogledala prema zapadu gde je konjanik u crnom nestajao za horizontom.

– Zbogom! – prošaputala je tiho i obrisala malu suzu u dnu oka.

Znala je da ga više neće videti.

KRAJ



SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI



MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000



00505



9 770353 000002